

Chương 9

Huyết thủ bà bà

L

ưu lại Đường môn được hai hôm, lòng dạ Trương Thiên Trung như lửa đốt, phần lo cho Tống Kim Bình không biết giờ đã ra sao nơi U Hồn Cốc, phần muốn biết thân thể của mình ra sao.

Chàng lo nhiều cho Tống Kim Bình bởi ân tình của chàng dành cho nàng rất sâu đậm, tha thiết. Và Trương Thiên Trung cũng rất rõ tình cảm của Tống Kim Bình dành cho chàng thế nào.

Từ lúc hạ sơn, Trương Thiên Trung đã từng gặp qua rất nhiều các trang mỹ nhân tuyệt sắc, song chưa có người nào để lại trong lòng chàng sự lưu luyến ân cần như Tống Kim Bình.

Đang mãi lo suy nghĩ, Trương Thiên Trung không hay Cao Phi Trí đang bước vào phòng.

Cao Phi Trí cất giọng:

- Trương huynh!

Trương Thiên Trung giật mình xoay lại:

- Cao huynh, mời ngồi!

Cao Phi Trí nhìn sắc diện của Trương Thiên Trung, rồi lên tiếng hỏi:

- Tại hạ trông nét mặt của Trương huynh dường như nôn nóng lắm thì phải?

Trương Thiên Trung khẽ thở dài:

- Chẳng dấu gì Cao huynh, tại hạ rất muốn gặp Đường môn phu nhân để mau chóng tìm ra thân thể rồi sau đó còn đến U Hồn Cốc.

- Tại hạ rất biết Trương huynh lo lắng cho Tống Kim Bình, nhưng huynh cứ an tâm, Tống Kim Bình thông minh xuất chúng, để gì U Hồn giáo chủ hại được nàng.

Trương Thiên Trung chép miệng:

- Dấu biết là vậy, nhưng trong lòng tại hạ cứ lo quá.

- Bởi Trương huynh ngày đêm cứ lo nghĩ tới Tống Kim Bình nên mới sanh ra nỗi sợ hãi. Ân tình của Trương huynh đối với Tống Kim Bình thật là sâu nặng.

Trương Thiên Trung cười nhạt:

- Xin Cao huynh chớ nghĩ ngợi mông lung, cũng vì tại hạ mà Tống Kim Bình mới bị hại nên vô cùng ái ngại trong lòng.

- Sống chết có số, đều do ý trời. Trương huynh cũng đừng quá sầu bi, sẽ có hại cho sức khỏe.

Trương Thiên Trung vòng tay:

- Cảm ơn Cao huynh đã nhắc nhở, tại hạ xin ghi nhớ trong lòng.

Cao Phi Trí rót trà đưa cho Trương Thiên Trung. Chàng nhận lấy rồi nhìn Cao Phi Trí thốt:

- Từ hôm tại hạ tới Đường môn đến nay đã vừa tròn hai ngày, nhị nương Mộng Trang cũng không gặp.

Cao Phi Trí đáp:

- Nhị nương vì phải thay thế cho thân mẫu của tại hạ lo đôn đốc mọi việc ở bốn môn, nên người rất bận rộn.

- Thì ra là vậy.

Cao Phi Trí giải thích thêm:

- Tuy tại hạ là chủ môn của Đường môn, chức vụ ấy là để sử dụng với bên ngoài, còn trong bốn cung, mọi chuyện đều do một tay lão thái thái và thân mẫu cùng nhị nương đảm trách, lo liệu.

Trương Thiên Trung gật gù đáp:

- Tại hạ đã hiểu rồi.

- Hôm nay là ngày xuất quan, có lẽ Trương huynh sẽ gặp mặt mẹ của tại hạ đó.

Trương Thiên Trung khẽ thốt:

- Tại hạ cũng mong sớm gặp Đại nương cũng như lão thái thái để mọi chuyện được rõ ràng phân giải.

Trương Thiên Trung vừa nâng tách trà lên, chưa kịp uống thì đã thấy có hai người đàn bà từ bên ngoài khuôn viên sân trang bước vào nhà.

Một trong hai người là nhị nương Mộng Trang.

Trương Thiên Trung đoán ra ngay người còn lại là đại nương Mộng Trâm.

Đúng như Trương Thiên Trung dự đoán, khi hai thiếu phụ vào đến nhà, Cao Phi Trí đã đứng lên thủ lễ:

- Hai nhi bá kiến mẫu thân và nhị nương.

Trương Thiên Trung cũng đứng lên vòng tay:

- Vị này đây có lẽ là đại nương Mộng Trâm chăng?

Nhị nương Mộng Trang gật đầu nói thay:

- Đúng vậy chẳng sai.

Đại nương ngắm nhìn Trương Thiên Trung rồi thốt khẽ:

- Quả nhiên rất giống Trương Hồ Hầu.

- Tại hạ là Trương Thiên Trung, từ xa tới đây bái kiến đại nương, và muốn thỉnh cầu một việc.

Đại nương Mộng Trâm bước tới ghế ngồi, rồi từ tốn nói:

- Ta có nghe nhị nương nói sơ qua về yêu cầu của thiếu hiệp, nhưng trước khi trả lời những gì thiếu hiệp cần biết, đại nương ta muốn hỏi một câu.

Trương Thiên Trung cúi đầu đáp:

- Đại nương cứ việc hỏi, tại hạ xin hầu đáp.

- Ta nghe nhị nương nói thiếu hiệp là con trai của Mộng Lan Hoa?

Trương Thiên Trung gật đầu:

- Vâng, đúng như vậy.

Đại nương Mộng Trâm lại hỏi:

- Song có cái vật gì làm bằng chứng thiếu hiệp là con của Mộng Lan Hoa?

Trương Thiên Trung đáp:

- Sư phụ tại hạ có thể chứng minh được điều đó.

Nhị nương Mộng Trâm hỏi:

- Vậy sư phụ thiếu hiệp tôn danh và ngoại hiệu là gì?

Trương Thiên Trung đắn đo một lúc rồi mới chịu lên tiếng:

- Trước lúc rời núi, sư phụ của tại hạ có căn dặn là không thể tiết lộ điều gì về tôn sư cả, cho nên tại hạ không thể phụng cáo.

Nhị nương Mộng Trâm chậm rãi nói:

- Nếu thiếu hiệp không chịu nói ra thì làm sao chúng tôi có thể tin được.

Đại nương Mộng Trâm từ từ cất giọng:

- Thật ra ta nghe nhị nương Mộng Trâm nói lại thiếu hiệp biết Ảo ảnh ma pháp, bao nhiêu đó cũng đủ để ta nhận định giữa thiếu hiệp và Kiếm Thần Lôi Nhất Bảo có mối quan hệ ra sao. Nhưng ta muốn thiếu hiệp chứng thực điều này.

Trương Thiên Trung ngạc nhiên nhìn qua nhị nương Mộng Trâm. Chàng ngơ ngác hỏi:

- Tại hạ đâu có nói gì với nhị nương Mộng Trâm. Tại hạ ở đây tuy được hai hôm, nhưng trong hai ngày ấy nào có gặp nhị nương Mộng Trâm?

Cao Phi Trí xen vào:

- Trương huynh không nên thắc mắc, vì tất cả đều do tại hạ kể lại cho nhị nương Mộng Trang biết.

Trương Thiên Trung vỗ lễ, gật đầu:

- Thì ra là vậy. Nếu thế tại hạ không cần giấu giếm làm gì nữa, Kiếm Thần Lôi Nhất Bảo chính là gia sư của tại hạ.

Đại nương thở hắt ra:

- Như vậy những gì ta đoán thật không sai.

Trương Thiên Trung nhú mày:

- Chẳng hay Đại nương đã đoán được những gì?

Đại nương Mộng Trâm thốt khẽ:

- Nếu quả thật thiếu hiệp là môn đồ của Kiếm Thần Lôi Nhất Bảo thì nên lập tức rời khỏi Đường môn mới mong bảo toàn tánh mạng.

Trương Thiên Trung lấy làm lạ hỏi:

- Tại sao? Không lẽ giữa gia sư của tại hạ và Đường môn phu nhân có mối cừ thù?

Đại nương Mộng Trâm nói khẽ:

- Vấn đề này ta cũng không rõ, nhưng chỉ biết lão thái thái khi nghe nhắc tới tên Kiếm Thần Lôi Nhất Bảo là thường hay nổi giận.

Trương Thiên Trung thở dài:

- Thật là kỳ lạ! Nếu vậy tại hạ sẽ đi ngay sau khi tìm hiểu về thân thế. Đại nương, xin cho biết có phải Mộng Lan Hoa là con gái của Đường môn phu nhân không?

Đại nương khẽ liếc mắt nhìn quanh, chậm rãi thốt:

- Mười bảy năm trước ta có nghe lão thái thái nói đến tên Mộng Lan Hoa một đôi lần, nhưng sau đó...

Đại nương Mộng Trâm bỏ lửng câu nói. Cao Phi Trí thấy vậy bèn giục:

- Rồi sau đó thế nào hả mẹ?

Đại nương Mộng Trâm thở hắt ra một cái, chép miệng:

Có một lần lão thái thái không biết đi đâu trở về bỗng cung, nét mặt giận dữ và luôn miệng nói:

"Mộng Lan Hoa người giỏi lắm, từ nay ta sẽ không bao giờ nhắc tới người nữa."

Và từ đó không bao giờ nghe thái thái nói tới cái tên này nữa.

Cao Phi Trí gật đầu:

- Thảo nào khi gặp Trương huynh tại Cam Túc, người cứ hỏi tới tên Mộng Lan Hoa mà tại hạ thì hoàn toàn không biết.

Trương Thiên Trung nhú mày:

- Chẳng lẽ một người như Đại nương mà hoàn toàn không biết gì về Mộng Lan Hoa?

Đại nương Mộng Trâm lắc đầu:

- Thật sự ta cũng không biết Mộng Lan Hoa là ai, và có quan hệ ra sao với Đường môn phu nhân. Về chuyện này phải hỏi lão thái thái mới rõ.

Trương Thiên Trung chớp mắt làm ra vẻ thắc mắc hỏi:

- Tại hạ có một điểm khó hiểu, muốn Đại nương giải thích giùm.

- Người cứ nói.

Trương Thiên Trung nói tiếp:

- Đại nương không biết Mộng Lan Hoa, thế sao lại nói tại hạ giống Trương Hổ Hầu. Vậy vị Trương Hổ Hầu kia có mối quan hệ thế nào với Đường môn?

Đại nương Mộng Trâm nhìn Trương Thiên Trung một cái rồi chẳng nói gì. Nhị nương Mộng Trang lên tiếng nói thay:

- Trương Hổ Hầu chẳng quan hệ gì với Đường môn cả, mà là... tình nhân năm xưa của Đại nương.

Mọi người "ồ" lên một tiếng. Đại nương Mộng Trâm buồn bã thốt:

- Chuyện này ta giấu kín bao năm nay, không tiết lộ ra ngoài. Duyên phận là do trời định, cuối cùng Trương Hổ Hầu đi yêu một cô gái khác.

Trương Thiên Trung hỏi:

- Vậy Đại nương có biết cô gái mà Trương Hổ Hầu yêu thương là ai hay không?

Đại nương Mộng Trâm u sầu đáp:

- Từ lúc ta biết Trương Hổ Hầu ôm cầm sang thuyền khác, lòng ta rất oán hận và từ đó ta xa lánh chuyện đời, về Đường môn ẩn dật cho tới nay.

Cao Phi Trí nói:

- Như thế mẹ cũng không biết cô gái đó là ai sao?

Đại nương Mộng Trâm lắc đầu. Trương Thiên Trung buồn nói:

- Câu chuyện càng nói ra lại càng thêm phức tạp, làm tại hạ không hiểu gì cả. Theo ý của tại hạ phải liệu một phen đến bái kiến Đường môn phu nhân may ra có thể tìm ra sự thật.

Nhị nương Mộng Trang giật mình xua tay:

- Chớ có liều lĩnh. Lão thái thái không thích tiếp người ngoài, vả lại người là Đường môn của Kiềm Thần Lôi Nhất Bảo càng không thể gặp mặt.

- Nói như vậy chẳng lẽ suốt đời tại hạ cũng không biết thân thế mình hay sao?

Đại nương Mộng Trâm thở dài, từ tốn cất giọng:

- Hãy thông thả, đợi lúc có dịp thuận tiện, ta sẽ hỏi lão thái thái mọi chuyện của thiếu hiệp.

- Nhưng biết đến bao giờ?

Đại nương Mộng Trâm đáp:

- Cái này còn tùy thuộc vào thời gian.

- Nếu vậy tại hạ không thể nào chờ được, bởi tại hạ còn rất nhiều chuyện để làm.

Đại nương hãy giúp tại hạ diện kiến Đường môn phu nhân.

Đại nương Mộng Trâm cất giọng dứt khoát:

- Ta không thể.

Trương Thiên Trung lên tiếng quả quyết:

- Chẳng còn cách nào khác hơn, vậy tại hạ cam thất lễ.

Nói đoạn chàng xoay người lại, định phóng ra cửa, bất chợt thân người lão đảo chột té. Trương Thiên Trung có cảm giác đầu óc quay cuồng, thân người chao đảo, cơ hồ trời đất như nghiêng ngửa.

Cao Phi Trí nhìn thấy bước tới đỡ lấy chàng, lo âu hỏi:

- Trương huynh làm sao thế?

- Tại hạ thấy đau ở sau óc.

Cao Phi Trí dìu Trương Thiên Trung tới ghế ngồi xuống rồi vạch cổ áo ra xem. Mọi người đều nhìn vào chỗ vết bầm ở óc của chàng.

Sau hai ngày vết bầm đã lan rộng ra lớn hơn đầu ngón tay cái, màu sắc đỏ có pha lẫn tím đen.

Đại nương Mộng Trâm nói liền:

Thiếu hiệp trúng Ứng Vương thần đơn?

Trương Thiên Trung hỏi ngược lại:

- Sao Đại nương biết đó là Ứng Vương thần đơn?

Đại nương Mộng Trâm đáp:

- Người trúng Ứng Vương thần đơn rất dễ nhận ra. Có phải người thấy say xẩm và khi đứng cơ hồ muốn té?

Trương Thiên Trung gật đầu:

- Quả đúng như vậy.

Cao Phi Trí thốt:

- Vậy thế thì đúng là Trương huynh bị trúng Ứng Vương thần đơn rồi.

Đại nương Mộng Trâm lộ sắc mặt suy tư, lẩm bẩm:

- Thiếu hiệp đã gặp Vô Địch Bất Khả Bại La Vô Vọng?

- Không có, tại hạ bị Ứng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình đả thương này.

Đại nương Mộng Trâm cau mày:

- Là Doãn Chí Bình, không lý nào.

Nhị nương Mộng Trang thắc mắc hỏi:

- Đại tẩu nói vậy chắc có ngụ ý gì?

Đại nương Mộng Trâm chép miệng:

- Theo truyền thuyết thì Ứng Vương thần đơn là độc chiêu của Vô Địch Bất Khả Bại La Vô Vọng, nhưng cao nhân ấy bỗng nhiên mất tích trên chốn giang hồ, cho đến nay không ai biết sống chết ra sao.

Trương Thiên Trung nói:

- Thế thì tại sao Ứng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình lại biết sử dụng độc chiêu ấy?

Đại nương Mộng Trâm nheo mắt:

- Ta cũng lấy làm lạ lắm, không lẽ Doãn Chí Bình có mối quan hệ với vị cao nhân La Vô Vọng?

Nhị nương Mộng Trang lắc đầu:

- La Vô Vọng là bậc chính nhân quân tử, làm sao có thể quan hệ với một tên ma đầu như gã U Hồn giáo chủ.

Đại nương Mộng Trâm buông giọng:

- Dầu sao Doãn Chí Bình biết Ứng Vương thần đơn, ta nghĩ ắt bên trong có ẩn khúc gì đây.

Trương Thiên Trung hỏi:

- Đại nương! Nếu người trúng độc này thì tánh mạng sẽ ra sao? Và có thuốc nào giải được hay không?

Đại nương Mộng Trâm thở ra chán chường:

- Muốn giải được độc tố của Ứng Vương thần đơn thì phải có chính thuốc giải của nó, bằng không sau hai tháng sẽ vỡ tim mà chết.

Trương Thiên Trung lộ vẻ buồn rầu, chán nản. Thấy vậy Cao Phi Trí lên tiếng:

- Trương huynh không nên buồn phiền. Sống chết có số, vả lại U Hồn giáo chủ hạ độc được tất phải giải được.

Trương Thiên Trung thẳng thốt nói:

- Không phải tại hạ sợ chết, nhưng vì chưa biết rõ kẻ thù giết hại cha mẹ mình là ai, thân thế ra sao? Và còn một số việc chưa hoàn thành nên chưa muốn bị hủy diệt.

Nhị nương Mộng Trang lên tiếng:

- Ta nghe Cao diệt nói lại, Doãn Chí Bình bắt sống Tống Kim Bình về U Hồn Cốc chẳng qua là muốn cô nương ấy chép lại cuốn Đường môn độc kinh.

Trương Thiên Trung vội vàng lên tiếng:

- Nhị nương an tâm, Tống Kim Bình sẽ không bao giờ chép lại cho U Hồn giáo chủ.

Nhị nương Mộng Trang cười lạt:

- Ý ta không phải vậy, ta muốn nói hãy mau chóng thông báo việc thiếu hiệp trúng độc cho Tống cô nương biết.

Đại nương Mộng Trâm chưa hiểu, bèn hỏi:

- Nhị muội nói vậy có phải muốn dùng Đường môn độc kinh để trao đổi thuốc giải cho Trương Thiên Trung?

- Đại tẩu hiểu sai ý của muội rồi. hiện Nhụy Ngọc Miêu đã trúng Truy thập kim ngân châm. Ta có thể chấp nhận cho Tống Kim Bình giải độc khi nào Doãn Chí Bình chịu đưa thuốc giải cho ta.

Cao Phi Trí tỏ ra hài lòng:

- Nhị nương nói có lý lắm. Một đổi một xem ra cũng công bằng đấy chứ, như vậy vừa bảo đảm được sự tuyệt mật của cuốn Đường môn độc kinh, mà còn cứu được tính mạng của Trương Thiên Trung nữa.

Trương Thiên Trung vòng tay xúc động nói:

- Đa tạ sự ân cần của các vị. Tắm thâm tình này làm tại hạ cảm kích vô cùng. Nhưng đây là chuyện riêng của tại hạ và U Hồn giáo chủ, không dám để các vị nhọc công như vậy.

Đại nương Mộng Trâm bật cười:

- Thiếu hiệp lại khách sáo nữa rồi. Tống Kim Bình vì cuốn Đường môn độc kinh mà bị Doãn Chí Bình bắt đi, thiếu hiệp cũng vì nó mà mang độc khí trong người. Vậy sao không có liên quan đến Tứ Xuyên Đường môn?

Trương Thiên Trung thở dài:

- Biết làm sao bây giờ? Tại hạ thật bất tài.

Cao Phi Trí bèn hỏi:

- Thưa mẹ, độc tố trong người Trương huynh tuy không có thuốc giải ở đây, nhưng trong thời gian này có ảnh hưởng gì tới sức khỏe không?

Đại nương Mộng Trâm lắc đầu:

- Tuy trong thời gian này độc tố chẳng hại gì, nhưng cứ sau bảy ngày phải bị hành hạ một lần. Và cứ mỗi lần sự đau đớn lại gia tăng lên. Nếu muốn giữ mức độ đau đớn không thay đổi, chỉ có một cách.

Cao Phi Trí nhìn Đại nương Mộng Trâm nói:

- Cách gì thưa mẹ?

Đại nương Mộng Trâm thở hắt ra lộ vẻ khó nói, rồi đưa mắt nhìn Trương Thiên Trung nét mặt trầm buồn.

Trương Thiên Trung vội lên tiếng:

- Đại nương đừng ngại, cứ nói ra đi. Dầu có khó khăn đến đâu tại hạ cũng quyết vượt qua để giữ các mạng, lo tròn những việc cần làm.

Nhị nương Mộng Trang nói:

- Đại tẩu hãy nói ra xem sao, nếu phải lội suối trèo đèo để tìm thảo dược, chuyện đó muội không từ nan.

Đại nương Mộng Trâm nhăn mặt:

- Vấn đề ở đây không phải là vượt suối trèo non gì, nếu vậy còn dễ hơn điều mà ta sắp nói ra đây.

Cao Phi Trí nhíu mày:

- Chuyện gì mà khó khăn đến thế?

Đại nương Mộng Trâm cất giọng:

- Đó là phải sử dụng Côn La thần công ức chế Ứng Vương thần đơn- được như vậy may ra Trương Thiên Trung mới bớt đau đớn.

Cao Phi Trí cười xòa:

- Ngờ là chuyện gì khó, về việc này hài nhi có thể giúp đỡ được Trương huynh.

Nhị nương Mộng Trang xua tay:

- Cao diệt nói vậy sao phải. Côn La thần công của Đường môn là tuyệt thế võ công, đâu phải muốn sử dụng bữa bãi là được hay sao?

Đại nương Mộng Trâm lên tiếng:

- Nhị muội đừng lo, cho dù Trí như có muốn giúp Trương Thiên Trung, tỷ đây cũng đâu đồng ý.

Cao Phi Trí nhượng mảy:

- Kìa, sao mẹ lại nói vậy?

- Hàì nhi, hãy nghe mẹ nói hết đã.

Nói đoạn, Đại nương Mộng Trâm im lặng một chút, sau đó mới chịu nói tiếp:

- Côn La thần công có thể làm tiết giảm sự đau đớn của Ứng Vương thần đơn, song muốn được vậy, người sử dụng phải có một nội lực thâm hậu. Có như vậy mới mong giúp Trương Thiên Trung ức chế hoàn toàn độc tố.

Cao Phi Trí chớp mắt:

- Ý của mẹ là với nội lực của hàì nhi bây giờ chưa để giúp Trương huynh?

- Đúng vậy! và ngược lại còn làm cho độc tố phát tán nhanh hơn, đi thẳng vào tim mà chết.

Trương Thiên Trung chép miệng:

- Có phải Đại nương muốn nói người có thể giúp tại hạ đó là Đường môn phu nhân?

Đại nương Mộng Trâm gật đầu:

- Chính là vậy, không sai.

Cao Phi Trí nhăn mặt:

- Mẫu thân vừa nói Trương huynh không thể gặp lão thái thái, rồi bây giờ nói giúp được Trương Thiên Trung cũng là lão thái thái, sao mâu thuẫn vậy?

Đại nương Mộng Trâm so vai:

- Bởi thế cho nên mẹ mới bảo là rất khó khăn.

Trương Thiên Trung âu sầu thốt:

- Nếu việc là vậy, tại hạ nghĩ chúng ta không nên cố chấp làm gì. Tại hạ chỉ lấy làm tiếc những gì mình chưa làm được.

Cao Phi Trí trấn an:

- Trương huynh chớ bi lụy như thế. Hay là để tại hạ thỉnh cầu lão thái thái xem sao?

Đại nương Mộng Trâm lắc đầu:

- Làm vậy chỉ có nước là giết chết Trương Thiên Trung mà thôi.

Cao Phi Trí chép miệng:

- Thưa mẹ, không thử thì làm sao biết. Cứ để hàì nhi gặp lão thái thái xem sao.

Bất thành linh có tiếng cười nổi lên ngân vang như tiếng chuông ngân. Tiếp theo đó là một giọng nói rền vang:

- Dám đưa người lạ vào bốn cung, còn đòi đến gặp ta. Cao diệt, người còn có coi ta là lão thái thái nữa hay không?

Nhị nương Mộng Trang hốt hoảng:

- Chết rồi, lão thái thái đã đến.

Trương Thiên Trung nghĩ nhanh trong đầu:

"Nếu số mình đã dứt thì ở đâu rồi cũng sẽ chết. Tại sao mình không thử một phen, biết đâu chừng trong cái rủi lại có cái may."

Nghĩ đoạn Trương Thiên Trung vòng tay nói to:

- Văn bối là Trương Thiên Trung xin được khấu kiến Đường môn phu nhân.

Đại nương Mộng Trâm nói khẽ:

- Thiếu hiệp, người không sợ chết sao?

Trương Thiên Trung đồng dục đáp:

- Nếu số đã chết thì trốn tránh cũng không thoát. Tại hạ đây suy nghĩ kỹ rồi.

Tiếng cười lúc này có vẻ gần hơn, nên âm lượng rất lớn, làm cho Trương Thiên Trung nghe chói cả tai.

- Tiểu tử người cũng gan dạ lắm. Nhưng người có biết luật lệ của Tứ Xuyên Đường môn ta ra sao không?

Trương Thiên Trung chấp tay, đáp:

- Văn bối biết, không thể tiếp người ngoài, bất cứ là ai khi đã đến Đường môn thì chỉ có một con đường là tử lộ.

- Thế tại sao người còn dám đến?

Trương Thiên Trung hiên ngang nói:

- Văn bối xem cái chết nhẹ tợ lông hồng, nào có xá chi, chỉ mong diện kiến được Đường môn phu nhân.

- Ta ở đây!

Trương Thiên Trung giật mình xoay người lại. Chàng đã thấy một người đàn bà trạc ngoài sáu mươi, đầu tóc bạc phơ, nhưng nét thiên kiều vẫn còn phảng phất trên khuôn mặt trái xoan của bà.

Chàng nhủ thầm trong bụng:

"Bà lão thờ xuân sắc có lẽ là một thiếu nữ tuyệt thế. Nay tuổi đã ngoài lục tuần mà vẫn còn đẹp."

Đại nương, Nhị nương vừa thấy người đàn bà, đã lật đật cúi đầu khép nép thốt:

- Trâm nhi và Trang nhi bái kiến lệnh mẫu!

Cao Phi Trí cũng chấp tay:

- Tiểu diệt khấu kiến lão thái thái.

Trương Thiên Trung thấy mọi người vài chào lão thái thái, chàng bèn vòng tay cúi đầu, nhã nhặn cất giọng:

- Văn bối Trương Thiên Trung cúi đầu tham bái Đường môn phu nhân.

Vừa cúi đầu chào, trong bụng Trương Thiên Trung đã nghĩ:

"Đường môn phu nhân quả nhiên là lợi hại. Nội lực thâm hậu, không biết vào được trong nhà bằng cách nào, sao mình chẳng hay biết gì?"

Nhìn sắc diện của Trương Thiên Trung, Đường môn phu nhân hỏi:

- Tiểu tử, người đang nghĩ gì đó? Có phải nghĩ xấu về ta hay không?

Trương Thiên Trung xua tay nói:

- Văn bối nào dám thế.

Đường môn phu nhân lên tiếng:

- Người làm sao vào được bốn cung và quen với ai trong này?

Cao Phi Trí vội lên tiếng trả lời:

- Da, đó là bạn của tiểu diệt. Trương huynh có chút việc muốn thỉnh cầu lão thái thái.

Đường môn phu nhân gằn giọng:

- Cao diệt, cháu có biết dẫn người lạ vào bốn cung là sai với nội quy của Đường môn hay không?

- Dạ, tiểu diệt biết. Nhưng Trương huynh đây có một thân thế rất là đặc biệt, mong thái thái giúp cho huynh ấy.

Đường môn phu nhân hứ khế một tiếng:

- Hai mươi năm nay ta không hề rời khỏi Đường môn nửa bước thì làm gì biết chuyện nào đã xảy ra ngoài giang hồ.

Trương Thiên Trung vòng tay nói:

- Văn bối chỉ hỏi về thân thế của mình mà thôi.

Tiếng cười bật ra nghe chói tai. Đường môn phu nhân quát mắt nhìn Trương Thiên Trung:

- Người cho Đường môn là bảo sanh viện hay sao mà tới đây điều tra thân phận? Nể tình người là bạn của Cao diệt nên ta phá lệ một lần tha mạng, khôn hồn thì rời khỏi đây ngay.

Trương Thiên Trung bèn thốt:

- Thật sự văn bối muốn được Đường môn phu nhân giúp cho, được vậy quyết sẽ không quên ơn, bằng ngược lại văn bối sẽ không đi đâu hết.

- To gan!

Đường môn phu nhân đập mạnh tay xuống bàn đánh rầm một cái, nét mặt bà bùng giận đỏ ngầu:

- Người dám chống đối lại ta sao?

Trương Thiên Trung lắc đầu:

- Văn bối nào dám thế.

Đại nương Mộng Trâm thấy Đường môn phu nhân giận dữ, bèn lên tiếng can ngăn:

- Xin mẹ bớt giận. Thiếu hiệp đây vì quá nóng lòng muốn tìm hiểu thân thế của mình, nên bất chấp nguy hiểm mới thốt ra những lời thất kính vừa rồi.

Đường môn phu nhân cau mày:

- Chẳng lẽ thân thế của gã tiểu tử này ta biết hay sao?

Cao Phi Trí thốt:

- Tiểu diệt không dám chắc, nhưng theo lời Trương huynh nói lại thì ít nhiều gì có mối liên hệ?

Đường môn phu nhân nói:

- Vậy người nói nghe thử.

Trương Thiên Trung nhanh miệng đáp:

- Văn bối muốn biết Mộng Lan Hoa là gì của phu nhân.

- To gan! Dám nhắc con tiện tỳ ấy trước mặt ta, người thật hết ham sống rồi đó.

Dứt lời chỉ thấy bàn tay của Đường môn phu nhân hất ra một cái thật nhẹ, nhưng ghê gớm thay, một nội lực hùng hậu đã ập tới, quét ngang một đường làm Trương Thiên Trung đứng không muốn vững.

Đại nương Mộng Trâm, Nhị nương Mộng Trang hốt hoảng lên tiếng can ngăn:

- Xin mẹ nương tay kéo không giết chết hấn mất.

- Lui ra mau. Các người còn bênh người ngoài nữa hay sao?

Cao Phi Trí đỡ lấy thân người Trương Thiên Trung lên tiếng:

- Lão thái thái nương tay cho.

Đường môn phu nhân quát:

- Tiểu tử, Mộng Lan Hoa là gì của người?

- Là thân mẫu của văn bối.

Đường môn phu nhân giật mình:

- Vậy người là con trai của Trương Hồ Hạo sao?

- Văn bối cũng không biết? Theo lời của phu nhân vậy văn bối chính là con trai của Trương Hồ Hạo rồi.

Đường môn phu nhân gắt giọng:

- Nếu quả thật người là con trai của Trương Hồ Hạo và Mộng Lan Hoa thì ta nhất định không để cho người sống được.

Trương Thiên Trung giật mình. Chàng không hiểu gì cả. Tại sao Đường môn phu nhân cứ khăng khăng đòi lấy mạng của chàng khi biết được sự thật về thân thế của chàng.

Trương Thiên Trung cất giọng:

- Phu nhân, tại sao cứ đòi giết văn bối là sao?

- Thắng được ta thì ta sẽ giải thích cho người biết.

Lời nói vừa dứt, toàn thân Đường môn phu nhân đã khởi động, thoát một cái đã lướt tới bên cạnh Trương Thiên Trung.

Cao Phi Trí thấy vậy vội đưa tay định gạt một cái, nhưng chàng chưa kịp làm gì đã bị Đường môn phu nhân phát tay một cái, toàn thân chàng bị hất bổng lên và bị ném về phía đằng xa.

Một vị chuồng môn như Cao Phi Trí vậy mà giờ đây đứng trước Đường môn phu nhân chẳng khác nào con cừ non đứng trước chúa sơn lâm, như cơn gió thoảng đối đầu với cơn phong ba bão táp.

Cũng may là có Đại nương Mộng Trâm và Nhị nương Mộng Trang ở cạnh đó đỡ lấy thân người của Cao Phi Trí nên chàng không hề gì.

Còn Trương Thiên Trung nhìn thấy Cao Phi Trí bị một cái phát tay thôi đã bay về phía đằng kia, nên chàng chẳng dám coi thường, vội thi triển Ảo ảnh ma pháp thoát đi.

Đường môn phu nhân có vẻ giật mình khi nhìn thấy Trương Thiên Trung sử dụng lối khinh công ấy, bà trở mắt ngạc nhiên, chờ cho Trương Thiên Trung hạ người xuống đất, bà mới lên tiếng hỏi:

- Tiểu tử, có phải vừa rồi người sử dụng Ảo ảnh ma pháp?

Trương Thiên Trung đáp:

- Đường môn phu nhân quả có đôi mắt tinh tường, thật chẳng sai, đó là Ảo ảnh ma pháp.

- Người là gì của Kiếm Thần Lô Nhất Bảo.

Trương Thiên Trung đáp:

- Kiếm Thần Lô Nhất Bảo là gia sư của văn bối.

Nghe đến tên Kiếm Thần Lô Nhất Bảo, Đường môn phu nhân trợn trừng đôi mắt, toàn thân run lên và hét to:

- Bọn đàn ông các người không ai đáng sống trên đời này hết.

Dứt lời, tả chưởng phát ra một cái, luồng gió mạnh như vũ bão đã ào ạt tấp vào người Trương Thiên Trung. Khí thế chẳng khác nào sóng trào thác lũ.

Trương Thiên Trung tự biết không thể đối phó với luồng chưởng phong ấy, theo bản năng sinh tồn, chàng liền cất người để phóng đi. Nhưng lần này Đường môn phu nhân đã chuẩn bị trước.

Bà vừa thấy Trương Thiên Trung cất mình toan phóng đi, lập tức hữu chưởng giơ cao phát ra một đạo kinh quang.

Cao Phi Trí đứng ngoài thấy, vội la khẽ lên một tiếng:

- Coi chừng!

Trương Thiên Trung không dám chậm trễ, nhanh chóng phóng chưởng phản kích:

Ầm...

Một tiếng nổ vang rền, thân người của Trương Thiên Trung bị luồng chưởng lực hất lên cao đánh mạnh một cái, ngã ra đất, máu ứa cả vành miệng, không còn đứng dậy nổi.

Đường môn phu nhân bật cười:

- Lão già chết tiệt ấy không dám tới gặp ta lại để người tới đây. Ta cũng chẳng ngại gì mà không đưa người sớm đi âm phủ.

Nói đoạn lướt tới, đưa cao tay chưởng toan giáng xuống.

Trương Thiên Trung cứ ngỡ số mình đã dứt, nên chàng đành nhắm mắt chờ chết, nhưng chàng chẳng nghe động tĩnh gì, bèn mở mắt ra nhìn thì thấy Đường môn phu nhân cũng đang nhìn chàng trân chối.

Trương Thiên Trung lấy làm lạ nhưng không dám hỏi. Đường môn phu nhân bèn thốt:

- Tiểu tử, ở đâu người có miếng Kim Tiền, có phải của Kiếm Thần Lô Nhất Bảo đã cho người?

Trương Thiên Trung vẫn ở nguyên vị trí, chàng nói:

- Đường môn phu nhân hỏi văn bối quá nhiều việc.
- Không được nhiều lời, hãy trả lời ta mau.

Trương Thiên Trung hiểu nếu chọc giận Đường môn phu nhân chỉ có chuốc họa vào thân nên chàng gật đầu, đáp:

- Miếng Kim Tiền đó đúng là vật của sư phụ văn bối cho.

Đường môn phu nhân bước tới đưa tay giật phăng miếng Kim Tiền, làm Trương Thiên Trung hốt hoảng đưa tay toan giữ lại nhưng đã trễ.

Chàng đứng bật dậy, định chạy lại để giành lại, nhưng chỉ vài nước thì thân người đã loạn choạng.

Cao Phi Trí thấy vậy liền chạy tới đỡ lấy.

Đường môn phu nhân lấy làm lạ, hỏi:

- Hắn làm sao vậy?

Đại nương Mộng Trâm liền thưa:

- Thiếu hiệp này đã trúng phải Ứng Vương thần đơn. Lúc nãy Trâm nhi định nhờ mẹ dùng Côn La thần công ức chế.

Bên này, Trương Thiên Trung bất chợt phun ra một ngụm máu tươi, rồi té quỵ xuống.

Nguyên nhân là bởi chàng dùng quá sức nên nội lực kiệt cạn, cộng vào đó bị trúng độc của U Hồn giáo chủ, nên không gượng nổi.

Đường môn phu nhân bèn ra lệnh:

- Lập tức đỡ hắn ngồi dậy.

Đại nương Mộng Trâm và Cao Phi Trí không dám chậm trễ, bèn dìu Trương Thiên Trung ngồi xếp bằng dưới đất.

Đường môn phu nhân hét lên một tiếng, bất thần người phóng lên cao, đảo lộn mấy vòng rồi cuộn tròn, xoay như con vục trên không. Thân pháp của bà thật là kỳ ảo.

Đường môn phu nhân ra lệnh:

- Đại nương, Nhị nương, hãy mau đánh vào huyết Linh đài và Như trung huyết, cùng ta đả thương kinh mạch cho hẳn.

Không dám cãi lệnh, Đại nương Mộng Trâm phóng tới đưa tay đánh vào giữa ngực của Trương Thiên Trung còn Nhị nương Mộng Trang cũng bay vòng ra phía sau, đẩy mạnh tay vào giữa lưng cho chàng.

Đường môn phu nhân từ trên cao bay vút tới, đầu của bà đưa xuống đất, hai chân chập lại, đưa thẳng lên trời, tựa như người ta đang "trồng chuối" rồi tay phải bà đặt lên huyết Bách hội trên đỉnh đầu của Trương Thiên Trung truyền lực vào.

Cao Phi Trí đứng ngoài nhìn, chàng biết đây là lúc quan trọng nên không dám hỏi han gì mà chỉ đứng cảnh giới.

Độ gần tàn một cây nhang, Đường môn phu nhân thu tay về, bước xuống đất.

Rồi bà ngồi xếp bằng, điều hòa lại khí huyết vừa tiêu hao.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, cho đến một lúc, Trương Thiên Trung mở bừng mắt ra cùng lúc Đường môn phu nhân cũng vừa điều hòa xong.

Bà nói với Đại nương Mộng Trâm:

- Hãy xem vết bầm trên ót coi sao?

- Dạ!

Đại nương Mộng Trâm vạch áo Trương Thiên Trung xem vết thương, rồi bấm báo:

- Thưa mẹ, Ứng Vương thần đơn đã nhỏ lại bằng hạt đậu.

Đường môn phu nhân gật nhẹ đầu:

- Vậy thì tốt rồi, tiểu tử, trong người của người có Nghịch Chân Kinh của Thiếu Lâm, cộng thêm Côn La thần công của ta, tính mạng không đến nỗi nào đâu.

- Đa tạ Đường môn phu nhân đã ra tay cứu giúp.

Đường môn phu nhân khoát tay:

- Đừng vội cảm ơn ta làm gì. Ta cứu người là vì miếng Kim Tiền này chứ không phải vì người. Nhưng phải nhớ lấy một điều, sau hai tháng không tìm được thuốc giải của Ứng Vương thần đơn thì mạng người coi như chấm hết.

Trương Thiên Trung vòng tay:

- Đa tạ Đường môn phu nhân nhắc nhở. Văn bối chỉ cần trong thời gian này chất độc dừng hành hạ để văn bối còn lo một số việc.

Đường môn phu nhân đứng dậy thốt:

- Bây giờ người rời khỏi Đường môn mau.

- Nhưng...

Đường môn phu nhân đã đưa tay cản lại:

- Ta không nói gì cho người biết đâu, ở lại đây cũng vô ích. Đại nương Mộng Trâm tiễn khách.

Dứt lời, Đường môn phu nhân bỏ đi thẳng ra ngoài.

Trương Thiên Trung toan lên tiếng, nhưng Cao Phi Trí đã ngăn lại:

- Một khi lão thái thái đã nói quyết không sửa lời. Trương huynh có hỏi gì thêm cũng vô ích mà thôi.

Trương Thiên Trung lên tiếng:

- Nhưng tại hạ chưa hỏi được những gì cần biết.

Đại nương Mộng Trâm cất giọng:

- Thiếu hiệp chớ quá nôn nóng làm chi. Ta nghĩ trước sau gì có ngày rồi thiếu hiệp cũng biết rõ thân phận của mình thôi.

Trương Thiên Trung thở dài, nét mặt buồn ảm đạm. Cao Phi Trí bèn hỏi:

- Giờ Trương huynh định đi đâu?

- Tại hạ sẽ đến U Hồn Cốc để cứu Tống Kim Bình.

Cao Phi Trí lo lắng:

- Với tình trạng sức khỏe của Trương huynh bây giờ, chưa hẳn địch nổi Tứ đại hộ pháp của U Hồn Cốc chứ đừng nói đến U Hồn giáo chủ.

Trương Thiên Trung trấn an:

- Cao huynh yên tâm. Tại hạ sẽ tùy cơ ứng biến.

Cao Phi Trí gật đầu:

- Nếu Trương huynh đã quyết, tại hạ không dám cản. Để khi nào lo xong việc ở Đường môn, tại hạ sẽ đến U Hồn Cốc một chuyến.

Trương Thiên Trung vòng tay bái chào:

- Vậy hẹn gặp lại tại U Hồn Cốc.

Đại nương Mộng Trâm lên tiếng:

- Thiếu hiệp hãy bảo trọng, hẹn ngày tái ngộ.

Mọi người chào nhau, sau đó Cao Phi Trí tiễn Trương Thiên Trung ra khỏi Đường môn. Hai người bịn rịn hồi lâu rồi mới chịu chia tay.

*

* *

Trương Thiên Trung từ biệt Cao Phi Trí xong, chàng nhắm hướng U Hồn Cốc đi tới, vừa đi Trương Thiên Trung vừa suy nghĩ miên man.

Chàng không rõ tại sao khi nhắc đến tên mẹ chàng là Mộng Lan Hoa thì Đường môn phu nhân lại nổi giận lên như vậy. thật ra mẹ của chàng và Đường môn phu nhân có mối quan hệ ra sao? Chàng không sao hiểu nổi, ngay đến cả Đại nương Mộng Trâm cũng không hề biết chút gì trong câu chuyện đó.

Trương Thiên Trung lại nhớ tới lời của sư phụ, người có nói khi chàng sắp xuống núi rằng Đường môn phu nhân chỉ có hai người con gái là Đại nương Mộng Trâm và Nhị nương Mộng Trang. Nếu như vậy mẹ của chàng là ai, sao lại tự nhận là con của Đường môn phu nhân?

Trương Thiên Trung cũng lấy làm lạ là Côn La Thần Nữ Đường môn phu nhân bà không phủ nhận, mà cũng không thừa nhận Mộng Lan Hoa là ai, và có quan hệ ra sao với bà. Sự thật câu chuyện như thế nào, khiến Trương Thiên Trung rất khó chịu.

Và còn chuyện của sư phụ chàng là Đường môn phu nhân. Tại sao bà lại giận dữ khi biết chàng là môn đồ của Kiếm Thần Lô Nhất Bảo, rồi định giết chết chàng, nhưng sau khi thấy miếng Kim Tiền thì bà lại thôi ngay ý định, còn dùng Côn La thần công để trị thương cho chàng.

Miếng Kim Tiền đó có ý nghĩa gì khiến Đường môn phu nhân thay đổi thái độ một cách kỳ lạ.

Càng nghĩ Trương Thiên Trung càng thấy đầu óc của mình rối bời, không có một cơ may nào sáng tỏ cả.

Trương Thiên Trung chỉ còn biết thở dài ngao ngán, chàng cảm thấy thân thể của mình mờ mịt quá. Duy có một việc là chàng đã biết được rằng Trương Hồ Hầu chính là cha của mình, song hiện nay ông ta ở đâu và ra sao thì chàng không rõ.

Tâm tư mang nặng một nỗi sầu về thân thế và nỗi lo ngại cho Tống Kim Bình đầy ắp trong lòng khiến Trương Thiên Trung bồn chồn không yên.

Thơ thần cất bước, đầu óc miên man thả hồn theo những suy nghĩ mông lung, Trương Thiên Trung cũng không rõ mình đang bước đi đâu.

Chàng đứng lại để quan sát mới thấy rằng mình đã đi được một đoạn đường dài quanh một ngọn núi khá xa.

Trương Thiên Trung thấy trước mặt là một rừng cây chen chúc rậm rạp. Trông cảnh địa thì biết ngay đây là nơi không có người đặt chân đến bao giờ. Nhưng có điều lạ là dường như ở khoảng giữa có một thông lộ đã được phát hoang.

Trương Thiên Trung lấy làm lạ, chàng không hiểu tại sao giữa chốn núi rừng như vậy lại có con đường như vậy.

Do dự một chút, Trương Thiên Trung lần bước đi tới gần hơn.

Thấy chẳng có gì lạ, Trương Thiên Trung bèn bước vào bên trong thì thấy thời khí rất là mát mẻ. Chàng nghĩ trong đầu:

"Nơi này địa phận thật tốt, làm nơi tá túc thì hay biết bao nhiêu."

Trương Thiên Trung ngồi tựa lưng vào một thân cây gần đó, định thần nghỉ ngơi.

Chợt Trương Thiên Trung nghe tiếng gió rít bên tai, chàng liền mở to đôi mắt ra nhìn. Chàng thấy có hai bóng người đang rượt đuổi nhau phía bên ngoài rừng cây. Trương Thiên Trung ngạc nhiên bèn đứng dậy, ẩn vào sau một lùm cây để theo dõi.

Phía bên ngoài, hai người này một trước một sau đuổi nhau tới trước con đường nhỏ dẫn vào khu rừng, mà lúc này Trương Thiên Trung đã đứng.

Trương Thiên Trung giật mình khi nhận ra một trong hai người bên ngoài là Chu Thất Thất.

Chàng hốt hoảng nghĩ bụng:

"Sao lại là Chu muội? Thì ra Chu muội cũng biết võ công, vậy mà bấy lâu nay lại giấu ta. Để xem họ muốn gì?"

Người thứ hai là một đại hán tử, mặc áo đại bào màu xám tro với đôi mắt "Nhãn đa bạch sắc" và khuôn mặt "Diện đại dị tiểu" (mắt nhiều lòng trắng, mặt to mũi nhỏ).

Trương Thiên Trung lắng nghe Chu Thất Thất nói:

- Tại sao ngươi cứ theo bốn cô nương hoài vậy?

Đại hán cười hề hề, giọng cười của gã tựa như ngựa hí.

- Chu cô nương chớ có làm vậy khiến tại hạ đây thật là khó xử.

Chu Thất Thất chống nạnh:

- Khó xử hay không mặc xác ngươi, mắc mớ gì tới ta mà nói.

Đại hán lật đật thốt:

- Chu cô nương nói vậy sao phải. Tại Chu cô nương làm hư đồ của tại hạ nên tại hạ phải theo dõi chứ sao?

- Ngươi nói sao lạ quá. Đường đi rộng thênh thang sao ngươi không giăng bẫy lại đi giăng bẫy chim ngay trên lối để làm gì? Cũng may là bốn cô nương đây thấy mới tránh kịp, nếu không té gãy cổ rồi.

Đại hán dậm chân, mặt mày nhăn nhó, càng làm cho gương mặt khó coi hơn:

- Nhưng cũng đâu vì thế mà Chu cô nương lại đi phá hư đồ của tại hạ. Bây giờ làm sao tại hạ về ăn nói với Huyết Thủ Bà Bà.

Trương Thiên Trung đứng ẩn bên trong, chớp mắt lấy làm lạ nghĩ:

"Huyết Thủ Bà Bà? Cái tên nghe sao lạ quá, mình chưa nghe ai nói tới bao giờ."

Chu Thất Thất khoác tay:

- Bỏn cô nương đây chẳng cần biết Huyết Thủ Bà Bà là ai. Ta đây có chuyện đi gấp. Nếu các hạ cứ cản ngăn hoài thì đừng trách bỏn cô nương đây không khách sáo.

Đại hán chép miệng:

- Nói như vậy nghĩa là Chu cô nương muốn tại hạ ra tay hay sao?

Chu Thất Thất nhướng cao đôi chân mày, thốt:

- Thì ra nãy giờ các hạ đi theo ta đây là muốn gây chuyện chứ gì? Được, vậy cứ ra tay đi.

Đại hán cất giọng:

- Chu cô nương thật là kiêu căng. Tại hạ phải bắt đem về giao lại cho Huyết Thủ Bà Bà định đoạt.

Nói đoạn hán xốc tới toan đánh, giữa lúc này Trương Thiên Trung đang ẩn bên trong lo sợ nghĩ:

"Không biết Chu Thất Thất sẽ ra sao đây? Có đủ sức đánh lại đại hán này không?"

Đại hán bước tới vùng quyền đánh vào mặt Chu Thất Thất, thế quyền đánh bổ xuống cực mạnh. Đột nhiên Chu Thất Thất xuất chưởng tạt ngang thành chiêu Vụ lý kháng hoa.

Bốp.

Một tiếng kêu vang lên, đại hán loạn choạng lui về sau, trên má trái in nguyên bàn tay năm ngón.

Đại hán không có ý sát thương Chu Thất Thất song bị một cái tát đậm ra nổi giận, bèn phóng cước đá liền một cái.

Chu Thất Thất đánh trúng đại hán thì trong bụng nàng vui mừng lắm, bật cười thích thú.

Chợt nhìn thấy đại hán vùng cước bổ tới, nàng bèn lách ngang qua mé hữu đồng thời trả lại một cước.

Lần này đại hán chủ động hơn nên gã bèn trở bộ, giật ngược ngọn cước lại rồi dùng tay phải phát ra một chưởng đánh vào chân trái đang đá tới của địch thủ.

Chu Thất Thất lố đà nên không sao tránh kịp.

Bốp.

- Ái chà!

Chu Thất Thất trúng phải một đòn phản công của đại hán vào chân. Nàng nhảy ngược ra ngoài, chân có hơi bị sượng.

Đại hán đánh trúng lại một đòn thì lấy làm hả dạ lắm, cất tiếng:

- Chu cô nương, như vậy chúng ta đã hòa một-một.

Chu Thất Thất xụ mặt, quát mắt nhìn gã đại hán một cái, có vẻ giận lắm. Nàng chẳng nói một lời nào, quát khê lên một tiếng, hai tay liền động thủ, lần lượt thi triển những chiêu thức mà nàng đã được thân phụ truyền cho.

Thoạt đầu gã đại hán có vẻ mừng tay, song mỗi lúc cứ thấy Chu Thất Thất ra đòn mạnh và hiểm, nên gã không nhường nhịn nữa.

Riêng về Chu Thất Thất ngày thường khi còn ở Tây Vương phái luyện công, những người cùng luyện với nàng biết tánh nàng háo thắng, cho nên ai cũng nhường nhịn vài phần, chẳng tội gì mà đem thực lực ra tranh thắng với nàng để đi đến chỗ hai bên cùng bị hại, thành thử khi rời bốn phái, Chu Thất Thất thường hay coi kẻ khác không ra gì. Tuy có vài lần bị bại, nhưng tánh khí vẫn không thay đổi.

Lần này Chu Thất Thất sau khi thoát chạy khỏi cuộc truy tầm của Kim Vĩ và Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiêu, trong lúc đêm tối nên cứ cầm đầu mà chạy, không phân biệt phương hướng, cho đến trời sáng thì nàng đi đến địa phận này, sau đó vấp phải mấy cái bẫy chim của gã đại hán và xảy ra chuyện.

Cuộc đánh đã đến lúc hào hứng, Chu Thất Thất động thủ với gã đại hán mới trong mười mấy chiêu mà tính khí kiêu căng của nàng đã giảm.

Chu Thất Thất biết đối phương là tay đao thủ, vì nàng đã thi triển chiêu pháp đến chỗ biến ảo kỳ diệu đánh trúng vào vai, vào ngực gã ba bốn đòn, ấy thế mà gã vẫn không hề hấn gì.

Chu Thất Thất thấy đánh mãi mà không áp chế nổi gã đại hán, trong lòng bực giận, càng phóng chiêu đánh nhanh hơn. Bỗng nghe bốp một tiếng.

Gã đại hán lại trúng một cái tát tai. Đòn này nàng ra tay khá nặng.

Nhảy ra ngoài, Chu Thất Thất thốt:

- Lần này hai má đã đồng đều, các hạ không còn phải phiền hà vì bốn cô nương đây không đều tay.

Gã đại hán tức quá gầm lên:

- Con khỉ này thật là ngu ngốc không biết gì. Tại hạ thấy người nhỏ tuổi nên mới nói phải trái cho nghe, vậy mà còn đi sinh sự. Tại hạ quyết bắt sống mới thôi.

Lời nói vừa dứt, đã thấy thân người hắn lướt ngang một cái, lập tức đã đứng sát ngay bên Chu Thất Thất. Tay trái gã quét ra một chiêu cực kỳ lợi hại.

Chu Thất Thất ỷ lại vừa rồi mình liên tiếp áp đảo đối phương, nên có phần nào chủ quan. Nàng phát tay một cái, đón lấy đòn phản công của đối phương.

Hai cánh tay của đôi bên chạm vào nhau, bất chợt Chu Thất Thất nghe lòng bàn tay mình nhói đau, giống như có rất nhiều kim châm đang đâm vào vậy.

Hốt hoảng nàng bèn rút nhanh tay về, nhưng gã đại hán có lẽ đã đoán trước được điều đó, hấn còn lẹ hơn Chu Thất Thất một bước, hữu chưởng đánh tới từ dưới xoáy vào giữa ngực đối phương.

Vì quá gần nên Chu Thất Thất không tài nào tránh khỏi, lãnh luôn luồng chưởng phong đó, toàn thân bay tuốt ra bên ngoài. Cũng may nơi nàng rơi xuống là đám lá khô khá dày cho nên không hề hấn gì.

Gã đại hán cười hà hà, những tiếng như ngựa hí, nhìn Chu Thất Thất rồi cất giọng:

- Chu cô nương không sao chứ? Cũng may Cước Vi Bộ Tam Môn Khách này có phần nương tay, nếu không...

gã đại hán có tên gọi Cước Vi Bộ Tam Môn Khách bỏ lửng câu nói, sau đó bước tới đứng đối diện với Chu Thất Thất rồi gã nói tiếp:

- Bây giờ phiền Chu cô nương theo tại hạ đi gặp Huyết Thủ Bà Bà.

Chu Thất Thất gượng đứng dậy. Tuy vết thương không mấy nặng song vì quá gần nên sức ép của gió làm cho nàng đau rất cả khoang bụng, tạm thời chưa lấy lại được sức như lúc ban đầu.

Nàng cất giọng:

- Các hạ chỉ có giỏi ăn hiếp trẻ con mà thôi, có gì xứng đáng đâu?

Tưởng câu nói khích của mình sẽ làm cho Cước Vi Bộ Tam Môn Khách giận dữ, nào ngờ Chu Thất Thất vẫn thấy gã bình thản như không, ngược lại còn bị gã nói lại:

- Trẻ con mà không nghe lời người lớn là không ngoan, cứ sao không trách mình mà lại đi trách người khác.

Nói đoạn y bước tới đưa tay ra định nắm lấy người chiêu Chu Thất Thất, bất chợt gã lùi mau lại, bởi một trận cuồng phong tự dựng từ trong phía rừng cây bay ào tới. Sức gió như cuồng phong vũ bão, như muôn ngàn đợt sóng sa vào bờ gằm thét.

Biết đây không phải là trận gió bình thường của thiên nhiên mà là do sức người tạo ra, gã Cước Vi Bộ Tam Môn Khách bèn xuống tấn trụ người lại, hai tay đưa ngang hông nắm lại tựa như người ta đứng trung bình tấn vậy, rồi vận đến mười hai thành công lực vào song chưởng đẩy mạnh tới.

Ầm.

Một tiếng nổ rền vang, thân người Cước Vi Bộ Tam Môn Khách lắc lư vài cái rồi sau đó mới thụt lùi về phía sau một bước, toàn thân bị chấn động mạnh.

Gã lập tức vận khí điều hòa kinh mạch lại ngay, vì nó đang có dấu hiệu bất ổn, đồng thời kiểm tra xem có nơi nào trên người bị thương tích gì không.

Cước Vi Bộ Tam Môn Khách thở phào, bởi chưa bị thương tích gì hết.

Gã có vẻ biến sắc, đảo mắt nhìn vào rừng cây và quát to:

- Không biết vị nào đã ra tay vừa rồi, xin hãy xuất hiện cho.

Một bóng mờ bước ra khỏi rừng cây, thân pháp thật thâm hậu rồi nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh Chu Thất Thất như chiếc lá mùa thu rơi trên mặt nước hồ, không gây ra một tiếng động nào.

Người xuất hiện không ai khác hơn là Trương Thiên Trung.

Cước Vi Bộ Tam Môn Khách có vẻ giật mình, gã đưa mắt nhìn Trương Thiên Trung đăm đăm. Có thể gã không ngờ người vừa tung chưởng đánh hấn lại là một trang thiếu niên hãy còn quá trẻ mà võ công lại quá tài giỏi.

Cước Vi Bộ Tam Môn Khách nghĩ thầm trong đầu:

"Tiểu tử này tuổi chưa ngoài đôi mươi mà lại có một cơ bản võ học tài giỏi đến thế, thật là đáng phục."

Nói về Chu Thất Thất sau khi nhận ra người cứu mình là Trương Thiên Trung thì trong lòng nàng vui mừng lắm.

Từ lúc gặp lại chàng tại thành Lạc Dương rồi sau đó xa nhau, hầu như lúc nào nàng cũng mong có ngày gặp lại.

Lần này trông thấy lối ra tay của Trương Thiên Trung, Chu Thất Thất có phần ngạc nhiên. Nàng nhủ:

"Chỉ cách nhau chưa được bao lâu, sao Trương Thiên Trung lại vượt trội về công lực như vậy?"

Chu Thất Thất nhớ lại lần trước Trương Thiên Trung cứu nàng khỏi tay hai gã Khổng Lam và Khổng Hắc ở Cam Túc đạo nọ, so với bây giờ võ công của chàng đã tiến bộ rõ rệt.

Còn về phần Trương Thiên Trung vừa thấy Chu Thất Thất gặp nguy, chàng vung tay đánh ra một chưởng chỉ có ý ngăn không cho Cước Vi Bộ làm hại. Nhưng chàng cũng không ngờ công lực của mình bỗng dưng vượt trội như vậy.

Thật ra bởi vì từ lúc được Đường môn phu nhân dùng Côn La thần công trị thương, Trương Thiên Trung lại có được một thiên chất hơn người, cộng vào đó lại có Ngọc trảm thần công của sư phụ và thêm Nghịch chân kinh của Tuệ Tăng đại sư truyền thụ.

Trong người của chàng tích tụ rất nhiều sự chân truyền, do đó một khi phát huy sẽ rất là lợi hại.

Chu Thất Thất reo lên:

- Trương đại ca!

Nàng chạy ào tới chỗ Trương Thiên Trung, quên cả cái đau vì trúng chuồng.

Trương Thiên Trung cũng nhìn Chu Thất Thất, chàng chỉ mỉm cười chứ không nói gì.

Cước Vi Bộ Tam Môn Khách hất hàm lên tiếng:

- Trương thiếu hiệp sao vô cớ xen vào chuyện của tại hạ?

Trương Thiên Trung ôn tồn nói:

- Chu muội là chỗ quen biết của tại hạ, nếu có gì không phải xin các hạ niệm tình bỏ qua cho.

Cước Vi Bộ xoa tay:

- Đâu thể nói như vậy được, làm hư đồ người khác rồi nói xuông là xong hay sao?

Trương Thiên Trung vẫn từ tốn nói:

- Chỉ là những cái bẫy chim thôi, sao các hạ lại quan trọng đến như vậy?

Cước Vi Bộ Tam Môn Khách thốt:

- Trương thiếu hiệp không rõ nên mới nói như vậy, chứ thật ra chuyện không đơn giản như thiếu hiệp nghĩ đâu.

Chu Thất Thất một tay chống nạnh, còn một tay đưa lên xoa nói:

- Các hạ đừng có đặt điều. Những cái lưới bẫy chim thì có gì phức tạp?

Cước Vi Bộ Tam Môn Khách chậm rãi nói:

- Chuyện là như vậy, cứ mỗi năm vào tháng này là tại hạ vâng lệnh của Huyết Thủ Bà Bà mang lưới Bạch cước mã đến đây để bẫy chim.

Trương Thiên Trung cau mày tỏ ra thắc mắc hỏi:

- Các hạ vừa nói Bạch cước mã không biết là loại cước gì?

Tam Môn Khách đáp:

- Đó là tấm lưới được dệt từ đuôi của ba mươi sáu con bạch mã vùng Miêu Cương. Loại lông đuôi đó rất chắc, không khác gì các loại cước khác, ngoài ra có điểm kỳ lạ...

Trương Thiên Trung bèn hỏi:

- Là như thế nào?

- Sau khi dệt thành tấm lưới đem giăng, dưới ánh nắng mặt trời sẽ cho ra những sắc cầu vồng bảy màu lấp lánh mà mắt thường của con người không nhìn thấy. Nhưng có một loại chim thì nhận thấy từ rất xa.

Trương Thiên Trung chép miệng:

- Không biết đó là loại chim gì vậy?

Cước Vi Bộ đáp:

- Đó là loại chim Dã Kê (bà Lã Hậu nhà Hán tên là Lã Trĩ, nên từ đó người ta kiêng tên, gọi chim trĩ là Dã Kê).

Chu Thất Thất nói:

- Sao khi này ta không nghe các hạ nói?

Cước Vi Bộ Tam Môn Khách trả lời:

- Chu cô nương cứ nặng nặc đòi bỏ đi, đâu để cho tại hạ giải thích.

Nói đoạn gã thở dài một cái rồi mới tiếp:

- Phải chi đó là loại lưới bình thường thì tại hạ cũng bỏ qua, ngặt nỗi đó là Bạch cước mã, làm sao ăn nói với Huyết Thủ Bà Bà đây?

Chu Thất Thất lên tiếng:

- Hay là cứ lấy ba mươi sáu con ngựa ấy ra lấy đuôi mà dệt lại là xong.

Cước Vi Bộ Tam Môn Khách cười buồn:

- Đâu dễ dàng như Chu cô nương nói. Đuôi của bảy ngựa sau khi lấy đi nếu muốn dùng nữa phải chờ mất hai mươi năm sau mới mọc dài lại, đúng tắc thước sử dụng mới được.

Chu Thất Thất nhăn mặt:

- Vậy tính sao đây?

Trương Thiên Trung bình tĩnh nghĩ cách, sau đó nói:

- Các hạ giăng bấy để bắt Dã Kê?

- Đúng như vậy!

Trương Thiên Trung bèn nói tiếp:

- Như thế chắc chắn hôm nay loại Dã Kê ấy sẽ tới đây. Tại hạ sẽ ra tay bắt lấy chúng là được rồi.

Cước Vi Bộ Tam Môn Khách cất tiếng cười như ngựa của mình lên mà nói:

- Nếu dễ dàng như vậy thì Huyết Thủ Bà Bà đâu cần nhọc công tới Miêu Cương lấy lông đuôi ngựa để dệt lưới bắt Dã Kê.

Chu Thất Thất hỏi:

- Nói như vậy nghĩa là sao?

- Loại Dã Kê này chỉ ưa có loại màu sắc cầu vòng mà thôi, nếu không chẳng bao giờ bắt được chúng, vả lại loài Dã Kê này có một khứu giác rất đặc biệt, chỉ cần ngửi thấy hơi người cách ngoài xa hai trượng là đã bay mất rồi.

Trương Thiên Trung thở dài:

- Chẳng lẽ không còn cách nào hay sao?

Cước Vi Bộ Tam Môn Khách lắc đầu:

- Chỉ còn cách đưa Chu cô nương về gặp Huyết Thủ Bà Bà để người định đoạt.

Trương Thiên Trung xua tay:

- Tại hạ nghĩ cách này sẽ không tiện, tấm lưới quý như vậy thử hỏi Huyết Thủ Bà Bà làm sao bỏ qua cho Chu Thất Thất.

Tam Môn Khách bèn hỏi:

- Vậy theo ý Trương thiếu hiệp, tại hạ nên làm sao?

Trương Thiên Trung nói liền:

- Hay là các hạ cứ về bẩm báo mọi chuyện trước, tại hạ còn một số việc phải làm. Sau khi hoàn tất sẽ cùng Chu muội tới yết kiến Huyết Thủ Bà Bà sau.

Tam Môn Khách cười lạt:

- Chúng ta gặp nhau như bèo nước mây trời, làm sao tại hạ có thể tin lời Trương thiếu hiệp được.

Chu Thất Thất cả giận thốt:

- Trương đại ca của ta là bậc chính nhân quân tử, sao các hạ lại dám xem thường như vậy.

Trương Thiên Trung đưa tay ngăn lại, không cho Chu Thất Thất nói gì thêm nữa. Chàng khẽ nói:

- Chu muội đừng nói vậy. dẫu sao Tam Môn Khách đại ca đây nói cũng phải, không quen biết nhau thì lời nói làm sao có thể tin được.

Chàng vòng tay thi lễ, hướng về Cước Vi Bộ Tam Môn Khách rồi nói:

- Tam Môn đại ca, tuy chúng ta mới gặp nhau nhưng thái độ cư xử của huynh trong công việc đâu đó rõ ràng, công tư phân minh. Đó là tính khí của người nghĩa hiệp giang hồ, làm tại hạ rất khâm phục.

Cước Vi Bộ Tam Môn Khách vòng tay đáp lễ:

- Quá khen! Tại hạ không dám nhận những lời nói của Trương thiếu hiệp.

Trương Thiên Trung nói tiếp:

- Chúng ta là người trong giang hồ, tất phải lấy nghĩa khí làm chữ tín. Vậy tại hạ hẹn sau một tuần nữa, sẽ đến gặp Huyết Thủ Bà Bà.

Tam Môn Khách chép miệng:

- Nếu Trương thiếu hiệp đã thốt ra những lời như vậy, tại hạ chẳng còn gì để nói. Vậy một tuần nữa hẹn gặp lại tại Hồi Chi Cốc, tại hạ xin cáo biệt.

Nói đoạn y vòng tay bái chào Trương Thiên Trung và Chu Thất Thất rồi phóng người bỏ đi.

Chu Thất Thất chờ Cước Vi Bộ Tam Môn Khách đi khuất, nàng mới bước lại cạnh Trương Thiên Trung rồi lên tiếng:

- Lần này nếu không có Trương đại ca có lẽ muội gặp rắc rối rồi.

Trương Thiên Trung chưa kịp trả lời đã đưa tay lên ôm ngực, mặt nhăn nhó tỏ ra đau đớn.

Chu Thất Thất hốt hoảng:

- Đại ca, huynh sao vậy?

- Không biết nữa, tự dưng ngu huynh cảm thấy đau ở ngực quá.

Chu Thất Thất vội đỡ Trương Thiên Trung ngồi xuống.

Nguyên nhân của sự đau đớn này là do lúc nãy chàng vận lực quá nhiều nên làm nguyên khí hao tổn. Ứng Vương thần đơn tuy đã bị Côn La thần công ức chế, còn ngược lại, nếu sử dụng sức quá mức sẽ làm nó phát tán lại ngay.

Đây là nguyên tắc mà Trương Thiên Trung không nắm bắt được nên mới sanh ra nguyên nhân trên.

Chu Thất Thất bèn nói:

- Đại ca thử vận lực tọa công xem sao, có thể sẽ làm giảm bớt đau chăng?

Trương Thiên Trung gật đầu, và làm theo lời Chu Thất Thất, nhưng vừa vận lực đưa chân khí lên đan điền, chuẩn bị đưa vào lục phủ ngũ tạng. Trương Thiên Trung đã có cảm giác kinh mạch bị đảo lộn. Cũng may trong người của chàng có Nghịch chân kinh nên lập tức ức chế ngay hiện tượng đó. Nhưng vì công lực của Trương Thiên Trung còn thấp kém, nên sự tổn thương nội tạng làm chàng rất là đau đớn.

Không còn chịu được nữa, Trương Thiên Trung hét lên một tiếng, phun ra ngụm máu tươi rồi ngã nhào xuống đất.

May cho chàng là Chu Thất Thất ở bên cạnh, nên khi vừa thấy chàng ngã nhào, nàng liền đưa tay đỡ lấy.

- Đại ca, sao lại như vậy?

Mặc cho Chu Thất Thất gọi, Trương Thiên Trung đã ngất lịm không còn hay biết gì nữa.

Chu Thất Thất sợ quá, nàng không biết làm sao, vội đặt Trương Thiên Trung lên vai công đi, nhắm hướng thị tứ gần nhất trở thuật khinh công bay vọt tới.

Lòng nàng rất lo âu cho sinh mạng của Trương Thiên Trung.

Không biết được bao lâu, Trương Thiên Trung dần dần tỉnh lại. Chàng mở mắt ra nhìn chung quanh và cảm thấy đầu nặng trĩu.

Trương Thiên Trung gượng chống tay ngồi dậy. Nghe động, Chu Thất Thất đang đứng bên cái bàn gãy mất một chân đang kia liền bước lại.

Nàng đỡ lấy người Trương Thiên Trung cho chàng ngồi dậy. Chu Thất Thất lên tiếng:

- Đại ca đã tỉnh rồi. Lúc này làm moi lo quá.

Trương Thiên Trung nhìn quanh, bấy giờ chàng mới nhận rõ nơi đây là một ngôi miếu hoang, cửa bám đầy bụi, màn nhện giăng tứ tung, chứng tỏ nơi đây đã hoang phế từ lâu.

Trương Thiên Trung cất giọng nói:

- Huynh ngất đi được bao lâu rồi?

- Hơn hai canh giờ.

Trương Thiên Trung nhíu mày:

- Lâu vậy sao?

Chu Thất Thất bước lại chỗ chiếc bàn gãy. Nàng mang lại một chén thuốc còn bốc khói.

Đưa chén thuốc cho Trương Thiên Trung, Chu Thất Thất nói:

- Lúc đại ca ngất, muội đem huynh đến đây và rồi muội ra chợ trong trấn mua lấy ít thuốc về nấu cho huynh dùng.

Trương Thiên Trung nhìn chén thuốc rồi thở dài ngao ngán:

- Đa tạ Chu muội đã có lòng lo lắng cho ta, nhưng thuốc thường không cứu được mạng của ta đâu.

- Tại sao vậy?

Trương Thiên Trung thốt khẽ:

- Vì huynh đã trúng phải Ứng Vương thần đơn của U Hồn giáo chủ.

Chu Thất Thất nhú mày ngạc nhiên:

- Sao lại xảy ra chuyện đó?

Trương Thiên Trung bèn thuật lại mọi chuyện cho Chu Thất Thất nghe, từ lúc gặp lại nàng ở quán rượu trong thành Lạc Dương, rồi cho đến khi cùng Tống Kim Bình theo Cao Phi Trí về Tứ Xuyên ra sao.

Nhất nhất mọi chuyện cùng đều kể cho Chu Thất Thất nghe, không giấu điều chi, ngoại trừ việc chàng yết kiến Đường môn phu nhân ra sao và hỏi về thân thế của chàng.

Vì chuyện đó chưa rõ ràng nên Trương Thiên Trung không kể ra mà thôi.

Nghe xong, Chu Thất Thất chép miệng:

- U Hồn giáo chủ thật là quỷ quyết, đã bắt được người rồi lại còn hạ độc thủ, chẳng quân tử chút nào.

Chu Thất Thất chợt hỏi:

- Vậy sao huynh lại có mặt ở khu rừng Trúc Viên?

Trương Thiên Trung trả lời:

- Ngu huynh định tới U Hồn Cốc để cứu Tống Kim Bình, không ngờ mãi suy nghĩ mà lạc mất lối mới đến rừng Trúc Viên.

Nói dứt chàng rời cái sàן gỗ trên bục cao đang nằm, bước xuống đất.

Chu Thất Thất bèn nói:

- Trương đại ca hãy còn yếu, xuống đất làm gì?

- Ngu huynh thấy đỡ nhiều lắm rồi.

Nói tới đó, chợt Trương Thiên Trung nhìn vào đôi mắt Chu Thất Thất, chàng nói khẽ:

- Tại sao muội lại giấu huynh?

Biết Trương Thiên Trung đang nói về vấn đề gì, Chu Thất Thất hơi cúi đầu, như để giấu đi sự ngại ngùng của mình. Sau đó nàng mới nói:

- Muội xin lỗi huynh, thật ra muội không có ý giấu huynh làm gì, nhưng lúc đó hoàn cảnh không cho phép nên chưa thể nói ra được thân thế của muội.

Sực nhớ ra một chuyện, Trương Thiên Trung chợt lùi lại và ngó dăm dăm vào Chu Thất Thất, làm nàng ngạc nhiên cất tiếng hỏi:

- Làm gì mà huynh nhìn muội dữ vậy?

Trương Thiên Trung bèn thốt:

- Nhớ lại lần trước ngu huynh cứu muội khỏi tay hai gã Khổng Lam và Khổng Hắc, huynh nhớ bọn họ gọi muội là nội ứng của U Hồn Cốc, không lẽ...

Chu Thất Thất bật cười:

- Đại ca nhìn muội bộ giống người của U Hồn Cốc lắm sao?

Trương Thiên Trung lắc đầu:

- Tất nhiên là huynh không nghĩ vậy, nhưng đã có quá nhiều việc xảy ra khiến huynh ngờ vực. Vả lại hành động của Chu muội chứa đầy bí ẩn làm huynh không khỏi đặt nghi vấn.

Chu Thất Thất cất giọng:

- Thật ra muội không phải là người của U Hồn Cốc. Đại ca cứ yên tâm, bằng không muội đã hại đại ca rồi chứ đâu có cứu như vậy.

- Muội nói cũng có lý lắm.

Nhìn nét mặt chân thật của Trương Thiên Trung, Chu Thất Thất bèn nói:

- Sao huynh thật thà quá vậy? Muội nói sao huynh cũng gạt đầu hết, huynh không sợ muội đất chuyện lần nữa hay sao? Nếu muội là người của U Hồn Cốc...

Trương Thiên Trung ngắt lời:

- Ngu huynh không tin muội là người như vậy.

Chu Thất Thất lại nói:

- Tại sao huynh không hỏi muội là người của giáo phái nào?

Trương Thiên Trung lên tiếng:

- Mỗi một con người ai cũng có một bí mật riêng. Muội không nói cho huynh biết, ắt hẳn là có nguyên do, huynh không ép.

- Bây giờ muội sẽ nói cho huynh biết muội là ai, muội là...

Chu Thất Thất định bụng nói ra mình là con gái của Tây Vương Chu Kiếm Sinh nhưng ngay lúc đó ở bên ngoài có bóng người từ xa phóng tới, đứng sừng sững ở trước cửa ra vào của ngôi miếu.

Sau đó là một tiếng nói nói đồng dục cất lên:

- Chu cô nương, tại hạ đã tìm Chu cô nương mấy ngày hôm nay, không ngờ lại ẩn náu tại đây?

Chu Thất Thất nhú mày:

- Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiêu!

Trương Thiên Trung cũng chép miệng:

- Người của U Hồn Cốc. Sao họ lại tìm muội?

Chu Thất Thất lắc đầu:

- Muội cũng không biết nữa, nhưng nói chung là muội đang bị họ đuổi bắt.

Đứng bên ngoài, Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều lại lên tiếng:

- Tại hạ đã biết Chu cô nương đang có mặt trong nội điện của ngôi miếu này, xin mời ra đây mau.

Chu Thất Thất nhìn qua Trương Thiên Trung như để hội ý. Chàng bèn nói khẽ:

- Chúng ta nên ra ngoài gặp gã cho rồi.

- Nhưng huynh còn bị thương, muội sợ không đủ sức đối phó với gã.

Trương Thiên Trung lại nói:

- Sợ rồi hắn sẽ tha cho muội hay sao? Với lại ngu huynh cũng chẳng đến nỗi nào.

Chu Thất Thất gật đầu rồi cùng Trương Thiên Trung bước ra ngoài.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều có vẻ hơi lầy lợm, khi thấy không phải chỉ có một mình Chu Thất Thất mà có thêm một người nữa. Hắn nhận ra Trương Thiên Trung bèn nói:

- À! Thì ra là Trương thiếu hiệp, chúng ta đã một lần tương ngộ nhau tại quán trọ.

Trương Thiên Trung gật nhẹ đầu:

- Phải, và lần đó các hạ có ý định bắt Tống Kim Bình, còn hôm nay lại...

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều bật cười khanh khách, thanh âm nghe chói tai.

- Lần này thì tại hạ có ý định đưa Chu cô nương về U Hồn Cốc.

Trương Thiên Trung gắt giọng:

- Tại hạ sẽ không để các hạ toại nguyện trong việc này.

- Tại hạ nghĩ các hạ quả thật có số đào hoa, cứ mỗi lần gặp lại thì các hạ lại bảo vệ một thân phận quần thoa.

Trương Thiên Trung lên tiếng:

- Các hạ nên dùng lời cẩn thận hơn một chút.

Chu Thất Thất thốt:

- Trương đại ca của ta là bậc ahu, thấy chuyện bất bình ra tay hào hiệp, có gì lạ?

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều cất giọng:

- Lần này tại hạ quyết mời cho được Chu cô nương về U Hồn Cốc.

Trương Thiên Trung khảng khái nói:

- Nếu các hạ quyết bắt Chu muội, tại hạ đành thất lễ vậy.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều nói:

- Các hạ nhất định xen vào chuyện của bốn giáo chẳng?

- Tại hạ không còn con đường nào để lựa chọn.

Phi Bất Thiều gật nhẹ đầu:

- Đã vậy, tại hạ không khách sáo.

Chu Thất Thất không muốn Trương Thiên Trung phải ra tay, vì chàng hãy còn yếu, cho nên vừa nghe Phi Bất Thiều nói dứt, nàng đã rút kiếm phóng tới.

- Một mình bốn cô nương cũng đủ đối phó với người rồi, cần gì đại ca của ta phải ra tay.

Tuy nói cứng như vậy, nhưng thực chất trong lòng Chu Thất Thất rất lo. Bởi nàng biết quá rõ võ công của mình chẳng là gì so với võ công của Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều.

Nhưng dẫu sao để nàng ra tay vẫn còn hơn là để Trương Thiên Trung phát động.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều vừa thấy Chu Thất Thất rút kiếm nhảy tới, hấn lắt nhẹ người qua một bên để tránh làm lưỡi kiếm của nàng đi chệch ra ngoài.

Không để đối phương kịp trở tay, Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều liền trở bộ nhún chân phóng tới.

Chu Thất Thất đánh hụt một đòn, vội thu kiếm về nàng chuẩn bị tung đòn lần thứ hai thì đã thấy hoa mắt và một bóng người đứng trước mặt.

Nàng chưa kịp nhìn kỹ liền vùng trường kiếm đâm tới, nàng ra chiêu Đả thương quần ma, nhằm đâm vào trước ngực của đối phương nhanh như chớp.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều khẽ né mình đi một cái liền tránh khỏi.

Chu Thất Thất bèn cầm kiếm quét ngang, Phi Bất Thiều cười lạt một tiếng rồi quay sang mé tả của Chu Thất Thất.

Thấy vậy Chu Thất Thất liền phóng tay trái đánh ra một chưởng, đồng thời nàng xoay trường kiếm lại đâm đối thủ.

Trương Thiên Trung đứng bên ngoài quan sát và luôn ở tư thế sẵn sàng ứng phó một khi cần thiết.

Không muốn kéo dài cuộc đấu vì Chu Thất Thất hiểu rất rõ sức của nàng có hạn. Càng kéo dài sẽ dẫn đến thất bại và sẽ nguy hại đến Trương Thiên Trung, nghĩ thế cho nên nàng thi triển toàn bộ các thế kiếm, đánh liều mạng, không kể gì đến thân mình nữa.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều với hai tay không, chỉ né tránh chứ không cố tình đánh trả.

Hắn chờ cho Chu Thất Thất đánh ra hai mươi chiêu có dư, rồi mới cười lạt nói:

- Quyền kiếm của Chu cô nương chỉ có thể thôi sao?

Lời nói vừa dứt đã thấy Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều đảo lộn thân người một cái, toàn thân nhấc bổng lên không, nửa thân trên cúi xuống, đồng thời đưa tay ra búng đánh choang một tiếng...

Luồng khí lực trúng vào trường kiếm Chu Thất Thất, làm khẩu tay nàng đau quá.

Chờ đúng lúc này khi Chu Thất Thất sơ hở, Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều bèn phát tay một cái đã thấy Chu Thất Thất lăn long lóc mấy vòng.

Trương Thiên Trung hốt hoảng lật đật phóng tới che chở cho Chu Thất Thất.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều nhú mày:

- Các hạ nhất định xen vào hay sao?

Trương Thiên Trung gật đầu đáp:

- Các hạ không cần phải nói nhiều, muốn dẫn Chu muội đi trước hết phải thắng được tại hạ.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều gật đầu khể nói:

- Các hạ đã nói vậy, tại hạ không nương tay đâu.

Dứt câu nói đã thấy Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều phóng tới, tả chưởng đưa cao chuẩn bị phát động.

Trương Thiên Trung cười lạt, chàng đưa hữu chưởng lên vận lực và nghênh tiếp.

Hai luồng chưởng phong xoáy vào nhau.

Ầm...

Gần như khu nội điện của ngôi chùa rung lên vì tiếng nổ vừa rồi.

Hai bóng người lùi lại. Người ngạc nhiên hơn chính là Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều. Hắn cau mày nhìn đăm đăm vào mặt Trương Thiên Trung, bụng bảo dạ:

"Cách nhau không bao lâu, tại sao tiểu tử này lại có thể tiến triển một cách đáng kể như vậy? Gã này chẳng tầm thường chút nào, mình đã đánh giá quá thấp về gã."

Về phần Trương Thiên Trung, chàng cũng biết trước mặt mình là một trong Tứ đại hộ pháp của U Hồn Cốc, tất không phải là một nhân vật bình thường, bởi vậy đòn ra tay vừa rồi chàng đánh ra có phần thận trọng và hàm chứa hơn mười thành hỏa hầu nên sức đánh khá hoàn chỉnh.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều có biết đâu rằng, hiện trong người của Trương Thiên Trung đã có Côn La thần công và Nghịch chân kinh, cho nên thiên chất của chàng rất khác người bình thường rất nhiều.

Hắn gật nhẹ đầu khen:

- Quả nhiên là lợi hại.
- Quá khen, các hạ cũng thật xứng đáng là hộ pháp của U Hồn Cốc.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều thốt:

- Trương thiếu hiệp, xin cẩn thận!

Chữ "thận" còn đọng trên vành môi của Phi Bất Thiều, thân người của hắn đã di động.

Trương Thiên Trung sợ nếu cứ dùng lực để phát chiêu liên tục, sẽ làm tổn hao chân khí và đưa tới tình trạng kiệt sức, như vậy sẽ ảnh hưởng tới cục diện.

Nghĩ đoạn, Trương Thiên Trung bèn di bộ thân ảnh lướt tới chỗ Chu Thất Thất, thuận tay cầm luôn trường kiếm của nàng.

Trương Thiên Trung nhủ thầm:

"Từ lúc hạ sớm đến bây giờ, mình chưa hề sử dụng bài Vương Kiếm do sư phụ chỉ dạy, nay thử đem ra ứng dụng xem sao?"

Nghĩ là làm, Trương Thiên Trung liền trở bộ thân pháp, sử dụng Ảo ảnh ma pháp lướt tới, vung kiếm chém ra một chiêu Bạch hạc ghẹo nguyệt vừa chuẩn xác vừa mãnh liệt.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều bèn né mình đi, lưỡi kiếm chém trượt về mé hữu chỉ còn cách gã không đầy hai tấc, khiến Phi Bất Thiều giật mình kinh hãi, liền cất tiếng:

- Vương Kiếm! Quả nhiên là lợi hại.

Trương Thiên Trung chẳng nói chẳng rằng, tiếp tục trở ngược thanh kiếm đánh tới chiêu thứ hai.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều không dám khinh địch, chờ Trương Thiên Trung phóng chiêu kiếm thứ hai tới nơi, gã mới vung chưởng lên phản kích.

Trông thấy đối phương phát chưởng, Trương Thiên Trung bèn trở bộ. Bất chợt điểm mũi kiếm xuống đất, rồi đột ngột quét ngang một cái, ánh bạc quang rần rần vọt ra.

Đó là chiêu Quân tà tịch dịch.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều nhận thấy thế kiếm cực kỳ mãnh liệt, hung hãn. Hắn không dám xem thường, bèn lách người tránh đi và thu chưởng về.

Trương Thiên Trung càng đánh càng hăng. Chàng bèn tiếp tục phóng ra chiêu thức thứ ba. Lần này vận dụng đến hơn tám thành công lực, lập tức chiêu Phô quỹ quyết mục đã đánh ra, mũi kiếm nhắm vào hai mắt của đối phương.

Lúc này ánh mặt trời chênh chếch chiếu vào sân chùa, tuy ánh nắng không mãnh liệt nhưng nó chiếu vào thân kiếm lấp lánh, chẳng khác nào ánh vào trong gương, làm cho Phi Bất Thiều hoa cả mắt lên.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều giật mình la thầm:

- Hồng mắt, Vương Kiếm thật sự lợi hại.

Không chậm trễ một giây, Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều bèn nhảy lùi về phía sau, trống ngực đánh thình thình. Chiêu kiếm vừa rồi suýt làm cho hắn gặp nguy hiểm.

Phi Bất Thiều nhủ thầm trong bụng:

"Năm xưa Kiếm Thần Lô Nhất Bảo nổi danh trên chốn giang hồ cũng nhờ vào bài Vương Kiếm này cho nên người đời đã đặt cho lão biệt danh Kiếm Thần. Cũng may gã này công lực còn non yếu, nên chưa phát huy hết được sự lợi hại của chiêu thức, nếu không mình khó lòng thoát được."

Nhìn nét mặt trầm tư suy nghĩ của đối phương, Trương Thiên Trung hiểu phần nào lợi thế đã nghiêng hẳn về phía mình. Chàng bèn vận lực và đưa vào trường kiếm.

- Bây giờ các hạ vẫn còn có thể suy nghĩ lại.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều lạnh lùng thốt:

- Khi nào Trương thiếu hiệp hạ được tại hạ thì hãy nói đến câu này.

Trương Thiên Trung cao giọng:

- Vậy các hạ nên lưu ý.

Trường kiếm đưa lên ngang tầm, Trương Thiên Trung đẩy nhanh tới. Lần này chàng dùng toàn lực để sử dụng tuyệt chiêu Sấm chớp ngang trời.

Trường kiếm rời khỏi tay Trương Thiên Trung bay lượn trên không, cứ hướng về phía Phi Bất Thiều mà lướt tới.

Thật không hổ danh là Vương Kiếm của Kiếm Thần Lô Nhất Bảo.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều bèn đảo lộn thân ảnh, nhảy tránh sang bên. Nhưng kỳ lạ thay, thanh kiếm cứ như có mắt vậy, nó cứ nhắm người của gã mà lao tới cho dù gã có tránh né đi bằng mọi cách.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều hốt hoảng bay vào tới cạnh góc sân, nơi đây có một trụ nhỏ dùng để cắm lá cờ của ngôi miếu bằng sắt đã rỉ sét.

Nhanh như cắt hắn đưa tay rút lên vừa lúc thanh kiếm bay tới. Phi Bất Thiều đưa lên gạt luôn một cái đánh choang một tiếng, bàn tay của gã chấn động không ít.

Còn Trương Thiên Trung dồn hết sức vào đòn đánh cho nên sau khi bị Phi Bất Thiều đánh gạt lưỡi kiếm đi, hầu như toàn bộ sức lực của chàng vì thế bị tuông ra ngoài.

Bất chợt Trương Thiên Trung quy xuống nghe nhói đau cả vùng ngực.

Nguyên nhân là vì tuyệt chiêu của Vương Kiếm là thế Sấm chớp ngang trời một khi đã khởi động thì người sử dụng phải dùng toàn lực đưa vào thanh kiếm, rồi sau đó điều khiển nó tùy theo ý thức của mình. Mặc dù kiếm đã rời tay, song luôn luôn chịu sức điều khiển nơi người sử dụng qua một màn lực vô hình nối giữa người và kiếm.

Nếu thế giữa người và kiếm bị cắt đoạn bất ngờ thì kiếm sẽ mất tác dụng, còn người cũng vì thế mà toàn lực sẽ tuôn hết ra ngoài.

Ở điểm này bởi vì Trương Thiên Trung chưa đạt được đến đỉnh giới cao nhất của võ học nên chàng chưa thể thu phát sức lực tùy tâm, nên một khi bị gãy đoạn sẽ không bao giờ chịu nổi sức ép của hậu quả.

Thêm vào đó lại bị nội thương, nên Trương Thiên Trung gắng gượng không nổi.

Chu Thất Thất hốt hoảng chạy tới:

- Trương ca, huynh lại bị tổn thương nữa rồi.

Phía đằng kia, Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều lấy làm lạ. Hấn nhíu mày nhìn Trương Thiên Trung và nhanh chóng hiểu ra ngay sự việc.

Hấn nghĩ trong đầu:

"Thì ra hấn đã bị nội thương từ trước, nhân dịp này mình ra tay là tốt nhất."

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều bật cười rồi phóng tới:

- Lần này Trương thiếu hiệp khó chống lại ý của tại hạ rồi, Chu cô nương, chúng ta đi thôi.

Trương Thiên Trung gượng dậy, chàng che cho Chu Thất Thất:

- Đừng vọng tưởng, trừ phi các hạ hại được tại hạ.

- Lời nói này là do thiếu hiệp ép tại hạ phải ra tay, đừng trách sao tại hạ đây không nể tình.

Hai tay gã đưa cao lập tức phát chưởng. Chu Thất Thất đứng phía sau lưng Trương Thiên Trung bèn thốt:

- Trương ca đang trọng thương, nhất định không địch nổi hấn đâu.

Nàng định bước ra phía trước, nhưng Trương Thiên Trung đã nhanh hơn. Chàng xô nàng sang bên, rồi đưa song chưởng lên đẩy ra một thế Ngọc trảm thần công.

Ầm...

Tiếng nổ dữ dội, bóng người của Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều thối lui ra sau hơn cả trước, còn thân hình của Trương Thiên Trung bị nhấc bổng, ném ra khá xa đằng kia.

Chàng phun ra một ngụm máu tươi loang ướt cả khoảng áo giữa ngực, đứng lên không nổi.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều tuy có phần chấn động sau ngọn chưởng, nhưng hấn cố thu toàn lực tung ra ngọn chưởng thứ hai.

Chu Thất Thất hốt hoảng phóng tới che trước mặt Trương Thiên Trung, đồng thời cử chưởng đánh trả.

Bởi trong lúc bất ngờ, không chuẩn bị từ trước, nên sức đánh của luồng chưởng pháp của Chu Thất Thất không mấy lợi hại, trong khi Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều đã có chủ ý, nên đòn đánh ra rất lợi hại.

Ầm...

Chu Thất Thất văng nhào ra sau, té lăn cạnh bên Trương Thiên Trung. Nàng ôm lấy ngực nhận mặt có vẻ đau đớn lắm.

Trương Thiên Trung lo lắng hỏi:

- Chu muội, sao phải làm như vậy?

Chu Thất Thất toan cất tiếng trả lời nhưng vừa mở miệng ra thì đã phun ra một ít máu, có lẽ nàng không chịu đựng nổi nữa nên mới bị như vậy.

Trương Thiên Trung lão đảo đến bên Chu Thất Thất. Nàng cũng gượng dậy và nói:

- Muội không sao, chỉ sợ cho huynh thôi.

- Muội khờ quá.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều cười lạt:

- Thấy hai người lo cho nhau, tại hạ nghĩ tình cảm giữa hai người không đơn giản chút nào.

Chu Thất Thất gắt giọng:

- Các hạ đường đường là vị hộ pháp của U Hồn Cốc mà lại đợi lúc người khác bị trọng thương ra tay như vậy, đâu phải là bậc anh hùng.

Phi Bất Thiều lạnh lùng thốt:

- Chu cô nương quên rằng trong lúc giao đấu nếu lúc nào có cơ hội tốt thì phải ra tay, đâu cần phải trái.

Trương Thiên Trung chép miệng:

- Tuy tại hạ có trúng đòn nhưng đâu có chết cũng không để các hạ dẫn Chu muội đi.

Nói dứt lời lướt tới vùng tay toan đánh, song lại nhói đau làm chàng gập người xuống. Thấy thế Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều bèn phát chưởng.

Bốp...

Trương Thiên Trung lại trúng đòn ngã nhào ra sau.

Phi Bất Thiều thốt:

- Nếu Chu cô nương không chịu theo tại hạ, có lẽ tại hạ sẽ chẳng nương tay cho gã này đâu.

Hắn lại đưa cao hữu chưởng, Chu Thất Thất liền cản lại:

- Dừng tay! Bỏn cô nương sẽ theo người về U Hồn Cốc.

Trương Thiên Trung giật mình:

- Kìa Chu muội, sao làm vậy?

Chu Thất Thất trấn an:

- Trương Thiên Trung, huynh đừng lo. Họ chỉ muốn muội tới U Hồn Cốc thôi mà, cứ đi theo họ thì huynh sẽ không sao.

Trương Thiên Trung muốn bật khóc, chàng nói:

- Huynh xin lỗi, huynh thật vô dụng, muốn giúp cho Chu muội mà cũng không xong.

Chu Thất Thất thốt:

- Trương Thiên Trung, huynh chớ có trách mình như vậy, tại muội gây hại nên huynh mới ra nông nỗi này.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều lên tiếng:

- Nếu Chu cô nương theo tại hạ về U Hồn Cốc thì tại hạ sẽ không làm hại đến Trương Thiên Trung.

Chu Thất Thất nói:

- Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy, vậy chúng ta đi.

Nàng nhìn qua Trương Thiên Trung nói tiếp:

- Trương Thiên Trung huynh nên bảo trọng.

Trương Thiên Trung giữ tay Chu Thất Thất.

- Chu muội đi theo Phi hộ pháp thật sao?

Âm Hồn Đoạt Mạng muốn kết thúc, nên vội lên tiếng:

- Chu cô nương nói vậy các hạ không nghe hay sao? Thôi, chúng ta đi.

Cả hai bèn bỏ đi. Trương Thiên Trung gượng bước theo, nhưng chỉ vài bước đã ngã té nhào. Chàng cảm thấy đầu óc nhức như búa bổ và không còn biết gì nữa.

*

* *

Tại sảnh đường của Tây Vương điện, hai gã hộ pháp Lý Mạc Thu và Từ Mậu Trung đang phủ phục dưới trướng. Cả hai cúi đầu không dám nhìn lên.

Bên trên, cạnh chiếc ghế có hình đầu con hổ, Tây Vương Chu Kiếm Sinh đứng trầm ngâm, nét mặt lộ vẻ lo âu.

Lý Mạc Thu chột lên tiếng:

- Thuộc hạ bất tài, để cho Chu tiểu thư phải bị bắt, xin chủ nhân giáng tội.

Tây Vương Chu Kiếm Sinh vẫn im lặng. Thấy vậy Từ Mậu Trung cất giọng:

- Thuộc hạ cũng không ngờ lại bị Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát dụng kế diệu hồ ly sơn, dụ đi xa cho Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiêu ra tay hành động.

Bây giờ Tây Vương Chu Kiếm Sinh mới chịu lên tiếng:

- Chuyện này cũng không trách các người được. Bọn chúng đã có chủ mưu từ trước thì làm sao mà phòng bị chứ.

Lý Mạc Thu thốt:

- Chủ nhân, hay là ta đem thuộc hạ tới U Hồn Cốc để đòi người.

Tây Vương Chu Kiếm Sinh đưa tay ngăn lại:

- Làm thế sao phải, hiện chúng ta chưa đích xác rõ ràng là Chu nhi có bị bắt hay không? Lấy cớ gì để đòi người?

Từ Mậu Trung nói:

- Nhưng rõ ràng đêm hôm đó Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát dụ hai thuộc hạ đi xa, sau đó trốn mất. Đến khi nghĩ ra mình bị trúng kế của địch nhân trở về đã muộn.

Tây Vương Chu Kiếm Sinh cất giọng:

- Hai người cũng đã nói sau khi trở lại căn nhà tranh thì không còn ai ở đó.

Cả hai gật đầu:

- Dạ, đúng như vậy.

Tây Vương Chu Kiếm Sinh bèn nói tiếp:

- Như vậy sẽ có hai trường hợp xảy ra. Một là Chu nhi đã bị bắt đưa về U Hồn Cốc, hai là nó đã chạy thoát nhưng ta thiên về trường hợp thứ hai hơn.

Lý Mạc Thu nhú mày nói:

- Có phải ý chủ nhân muốn nói rằng nếu U Hồn Cốc đã bắt được tiểu thư thì mấy hôm nay đã cho người tới Tây Vương phái để bẩm báo rồi chứ gì?

- Đúng thế!

Từ Mậu Trung có vẻ lo âu, thốt:

- Bẩm chủ nhân, nếu như tiểu thơ đã bị bắt thì sao?

Tây Vương Chu Kiếm Sinh cười ha hả không lộ chút gì lo ngại, khẽ vuốt chòm râu một cái.

- Quả thật như Chu nhi đã được đưa về U Hồn Cốc thì ta lại càng không lo. Thế sẽ tốt hơn để Chu nhi lang thang bên ngoài còn nguy hiểm hơn.

Lý Mạc Thu nhú mày, ngạc nhiên hỏi:

- Thuộc hạ không hiểu ý của chủ nhân.

Tây Vương Chu Kiếm Sinh giải thích:

- U Hồn giáo chủ Ứng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình sở dĩ muốn bắt Chu nhi chẳng qua là chỉ muốn dùng con gái ta để khống chế ta mà thôi, hắn muốn làm việc đó là để bắt ta hợp tác.

Từ Mậu Trung gật gù đầu, dường như đã hiểu ý. Gã nói:

- Ý của chủ nhân như vậy là U Hồn giáo chủ sẽ đối xử tốt với tiểu thơ chứ nhất định không dám đối xử tệ.

Tây Vương Chu Kiếm Sinh gật đầu:

- Và hắn còn phải đối xử Chu nhi như là một thượng khách nữa kia, thế mới lấy lòng được ta chứ.

Lý Mạc Thu vẫn tỏ ra lo ngại, hắn nói:

- Chủ nhân, tuy tiểu thơ không nguy hại tới tánh mạng, song ở trong tay của U Hồn giáo chủ sẽ bất lợi cho ta.

Tây Vương Chu Kiếm Sinh nheo mắt, vuốt chòm râu cất giọng:

- Thật ra ta cũng có nghĩ tới điều này từ trước, cho nên khi để cho Chu nhi tới Lạc Dương ta đã cho hai người theo là có chủ ý rồi.

Từ Mậu Trung cúi đầu:

- Thuộc hạ trí mưu nông cạn, không hiểu thấu dụng ý của chủ nhân, còn làm hại đến Chu tiểu thơ, tội thật đáng chết.

Tây Vương Chu Kiếm Sinh lắc đầu khe khẽ cất giọng:

- Ta không trách người thì cần gì người lại trách mình, vả lại đây chỉ là giả thuyết chắc gì Chu nhi đã bị bắt, lúc còn ở Khổng Tước Sơn Trang làm nội ứng, nó còn thoát được, huống chi lần này.

Lý Mạc Thu chép miệng:

- Thuộc hạ cũng mong được như vậy.

Tây Vương Chu Kiếm Sinh khế thử dài, tuy bên ngoài nói cứng nhưng trong lòng của Chu Kiếm Sinh cũng rối tung lên như mở bong bóng.

Quả thật, nếu Chu Thất Thất đã rơi vào tay Doãn Chí Bình thì quả là một điều bất lợi cho Chu Kiếm Sinh. Dù muốn dù không thì tình phụ tử lão không thể tách ra được, nhưng còn để một Tây Vương lừng danh mà phải chịu cúi đầu trước kẻ khác thì còn gì là Chu Kiếm Sinh.

Suy đi nghĩ lại, cuối cùng Tây Vương Chu Kiếm Sinh vẫn nhận ra một điều là mình đang ở giữa thế kẹt, tấn thoái lưỡng nan.

Còn đang suy nghĩ, chợt có một tên môn đồ tiến vào, nét mặt có vẻ hốt hãi:

- Bẩm báo chủ nhân, xảy ra chuyện lớn rồi.

Lý Mạc Thu quát hỏi:

- Người có điều chi mà hốt hoảng như vậy?

Gã môn nhân ấp úng đáp:

- Bẩm Lý đại gia, bên ngoài có người của U Hồn Cốc đến và ẩu đả dữ lắm. Tam Sát Miêu Vi Thức đang cự định bên ngoài.

Từ Mậu Trung nghiêng răng, hậm hực:

- Cũng tại là người của U Hồn Cốc thật là quá đáng, họ chẳng coi Tây Vương phái ra gì hết, để thuộc hạ ra ngoài coi như thế nào.

Nói đoạn đi thẳng ra ngoài, Chu Kiếm Sinh bèn nói với Lý Mạc Thu:

- Chúng ta ra ngoài ấy xem sao?

- Dạ!

Cả hai cùng đi ra khỏi Tây điện, lúc này bên ngoài tiếng binh khí chạm nhau và tiếng hò reo của hai phe làm vang dậy một góc trời.

Tam Sát Miêu Vi Thức cầm đoản đao chỉ tay vào mặt Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều hét lớn:

- U Hồn Cốc có gì là tài giỏi đâu chứ? Chỉ giỏi chuyện đi hù dọa người khác mà thôi. Đây không phải là đất hoang, muốn đến muốn đi thì tùy tiện.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều bật cười:

- Miêu hộ pháp đã hiểu sai việc tại hạ tới đây ngày hôm nay rồi.

Tam Sát Miêu Vi Thức chép miệng:

- Có phải người định nói đến để thăm bốn cung hay sao?

- Miêu huynh quả là biết cách nói đùa rất khéo. Tại hạ tới là để xin được bái kiến Tây Vương Chu Kiếm Sinh chủ nhân.

Tam Sát Miêu Vi Thức xua tay:

- Chủ nhân của ta đâu phải là hạng người ai muốn gặp cũng được?

- Miêu huynh đừng cố chấp, tại hạ đến với thiện chí kia mà.

Tam Sát Miêu Vi Thức gần giọng:

- Bọn U Hồn Cốc các người bên ngoài nói chuyện nhân nghĩa, song bên trong ngấm ngầm một âm mưu ác độc luôn sẵn sàng hại người. Nếu muốn gặp chủ nhân của ta thì cứ hỏi đoản đao này trước đã.

Dứt lời, thân người của Tam Sát Miêu Vi Thức lướt tới, đoản đao trở ngược đánh ra một đường hóc búa vô cùng nguy hiểm.

o O o